



ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี



19 บทธรรม

บทที่ 14 อันเดียว จากต่างมุมของคนไม่ค่อยเต็ม

www.boonyapalung.com

บทที่ 14 อินทรีย์ จากต่างมุมของคนไม่ค่อยเต็ม



มีหลายคนอยากให้ฉันเล่า เมื่อนำคณะลงไปเยือนอินเดีย หลายคนช่วยลงขันออกเงินค่าเดินทางให้ ต้องขอขอบคุณที่ให้ค้ำคองอย่างฉันได้ออกจากกรุงไปเฮ้อๆ

เราพวกลิงค่างชะนี ไปรวมตัวกันที่สนามบินสุวรรณภูมิ ฉันเองดูเหมือนสัตว์ป่าที่หลงเข้าไปในวนอุทยาน แม้จะไม่เป็นสัตว์ที่ตื่นกลัว แต่ก็เป็นที่จ้องมองของ หลากหลายสายตา คงมองกันพร้อมตั้งคำถามว่า หลงมาได้ยังไง?

ตั้งแต่ออกเป็นสงฆ์มา ครั้งนี้เพิ่งเหยียบสนามบินสุวรรณภูมิเป็นครั้งแรก และฉันเองขณไฟไปเที่ยวด้วยกันเยอะ นอกจากฝูงลิงค่างชะนีทั้งฝูงที่ไปเฮ้อๆ ด้วยกัน ไม่มีใครรู้หรือทักพอสันเหยียบสุวรรณภูมิ ขนลุกตั้งเกรียวไปทั้งตัว ไม่ใช่ปวดเหยี่ยว ...?

แต่เป็นพลังงานการทักทายที่เข้ามากระทบ ก็เลยชวนพลังงานเหล่านั้นไปเที่ยวอินเดียด้วยกันซะเลย เครื่องบินเที่ยวนั้น นอกจากมนุษย์ร่อยกว่าชีวิต ยังมีผีเกาะติดเครื่องบินไปเป็นล้าน ...

เครื่องบินที่ไต่เพดานสูงขึ้นไปเมื่อมองจากหน้าต่าง ตึกกรมบ้านช่องเร็วเล็กลงดูห่างไกลออกไป บนผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล สายตาที่มองลงไปยังเบื้องล่าง

มนุษย์เหมือนตัวเชื้อโรคที่เล็กละเอียดจน เพ่งมองด้วยตาไม่เห็นเชื้อโรคเหล่านั้นแย่งกันเป็นเจ้าของผืนแผ่นดินอันเป็นพื้นที่เล็กๆ แคบๆ กระจุกหนึ่ง เพื่อเป็นเจ้าของในการเป็นอยู่ เลี้ยงชีพที่ได้เกิดมา

บนโลกใบนี้ เชื้อโรคนั้นตัวเล็ก ไม่มีมูลค่าอะไร เมื่อมองลงไปจากเครื่องบิน ถ้าหน้า ร้อนราดลงไปสักถ้วย คงได้ตายกันแทบเกลี้ยง มันช่างน่าหัวเราะเยาะเย้ยพวกเชื้อโรคที่พากันบวงสรวงอดอ้อนขอพรต่อเทพเจ้า

เพื่อให้มีชีวิตที่ดี มีอายุยืนยาวที่การทำงานเจริญรุ่งเรือง พระเจ้าที่ไหนจะไปได้ยินเสียงสวดพรา้ บนบานศาลกล่าวของเหล่าเชื้อโรคเหล่านั้น

พวกมันเล็กละเอียดชะง่อนหาค่าไม่ได้ ไร้ซึ่งตัวตนที่จะมองเห็น ไม่มีพระเจ้าที่ไหนใครๆ จะไปได้ยินเชื้อโรคเหล่านั้นหลงคิดกันไปเองแท้ๆ

“หลวงพี่เป็นอะไรครับ หน้าเศร้าๆ” ท่านมหาพลาถาม

“เชื่อโรค” ฉันทอบเบาๆ ท่านมหาเถรคาง ไม่เข้าใจคำตอบ

คนมันเหมือนเชื่อโรค คือ เทียบขนาดของคน เมื่อมองจากบนนี้ ดูสะกิดขาวๆ นันสิ..! ถ้าเชื่อโรคได้เป็นเจ้าของพื้นที่แคบๆ รอบๆ สะกิดขาวๆ นั้น ก็จะได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของโรงงาน ตรงนั้นแค่จุดเดียวมันสามารถหล่อเลี้ยงชีวิตของเชื่อโรคอีกหลายๆ ชีวิตให้ยืนอยู่บนโลกใบนี้ได้

ถึงว่า..! ทำไมเหล่าเชื่อโรคถึงได้แย่งกันเป็นเจ้าของพื้นที่แคบๆ บนผืนโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลใบนี้ แต่เมื่อมองลงไปจากบนนี้ เชื่อโรคเหล่านั้น ไม่มีค่าอะไรในสายตาของผู้ที่อยู่ไกลกว่าสูงกว่า ของผู้ที่เราจะเรียกว่า “พระเจ้า” หรือเทวดา พรหม อะไรรู้ตาม เชื่อโรคเหล่านั้นไม่มีค่าอะไรเลย

แล้วเรากำลังขอพรอ้อนวอนอะไรจากใคร เครื่องบินอยู่สูงกว่าผิวเมฆ ปราสาทวิมาน เทวดานางฟ้า ที่เขาวางกัน ไม่มีชักองค์!!!

สามหมื่นกว่าฟุตจาก พื้นโลก มีแต่ผิวก้อนเมฆปิดคลุมที่บมอง ไม่เห็นพื้นล่าง บนนี้ไม่น่าอยู่ ถ้าเทวดาอยู่บนนี้ คงแข็งตาย อย่าไปอยากเป็นเลย มีแต่ก้อนขี้เมฆขาวโพลน ล่องลอยอยู่ต่ำกว่าเครื่องบิน

มหาสมุทรอินเดียกว้างมาก อีกไม่นานเราก็จะลงไปเป็นตัวเชื่อโรคที่ประเทศอินเดีย ตัวเชื่อโรคที่เราองไม่เห็น เมื่ออยู่บนฟ้า ทว่าเมื่อร่อนลงสู่ผืนดิน ตัวมันช่างใหญ่ ไม่ใช่เชื่อโรคซะแล้ว มันดูใหญ่ไปซะหมด ใหญ่ไปทั้งความคิด ใหญ่ทั้งท่าทาง

และยิ่งใหญ่ทั้งตัวตน เชื่อโรคที่คิดว่าเล็กเช่นขนาดนั้น แท้จริงตัวตนมันใหญ่คับฟ้า เราบ้าและโง่ไปเอง ที่คิดและเห็นว่าคนเราตัวตนมันมีขนาดเล็กแค่เชื่อโรค...

สนามบินนานาชาติ โกลกัตตา (Kolkata) ของอินเดียดูโหดกว่าของไทยมาก รถบัสปรับอากาศ 2 คันจอดรออยู่ ขนหัวลุกเกรียวอีกครั้งเมื่อเหยียบแผ่นดินอินเดีย เรามุ่งหน้าไปสู่ “พุทธคยา” ดินแดนแห่งพระมหาโพธิ์ สถานที่ตรัสรู้แห่งองค์พระสัมโพธิญาณ

เราออกเดินทางจากเที่ยงไปถึงโรงแรมที่พัก 4 ทุ่ม อินเดียเวลาช้ากว่าเมืองไทย 1 ชั่วโมง 30 นาที นั่งรถกันตากบวมทีเดียว ที่จริงสายการบินจากกรุงเทพไปเมืองคยา (Gaya) ก็มี แต่ทัวร์เราไม่เอา ไม่หนุก นั่งกันโยกเยกกระแทกตุตให้ระบมไปตามถนนหนทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อ 10 กว่า ชั่วโมง มันส์กว่า

วันแรกไปพักกันที่โรงแรมทัช ดาร์บาร์ (TAJ DARBAR) ระหว่างทางบนเครื่องบิน มีพระจากประเทศบังคลาเทศขออาศัยมาด้วย เลยให้มานอนรวมกันฉันและท่านมหาพลพีแค้นอนบนเตียงกรนสนั่น ฉันไม่กล้าอนเตียง มันอายผ้ากาสาวพัสตร์ที่สวมเลยขลุกอยู่ปลายเตียงบนพื้น

ท่านมหาพลกัณโณพื้น พื้นเป็นหินอ่อนเย็นตูดซิบหาย คึ้นนั้นเลยไม่ค่อยได้นอนเพราะอากาศประมาณ 7-8 องศา มันเย็นเฉียบเข้าไปถึงกระดูก ทำเทห์โดยการนั่งสมาธิพึ่งเสาวอดพระบังคลาเทศซะเลย รู้สึกตัวอีกที่ตัวเองมาคลุมโปง เอาขาเอาเขามาซุกแนบอกขลุ่ยอยู่ได้เตียงได้ใจก็ไม่รู้

ไอ้ที่จะอวดซะหน่อยก็เลยได้อาย พระบังคลาเทศตื่นขึ้นมายังเห็นฉันนั่งสมาธิอยู่ ส่วนท่านพลออกไปเดินจงกรมหน้าห้องตั้งแต่ตีสอง ไม่ยอมหลับนอน เมื่อลงมาที่ ล็อบบี้โรงแรม พระบังคลาเทศเลยไม่ให้พวกโรงแรมฟังว่า ฉันนี้สุดยอด นั่งสมาธิทั้งคืน

เขาอยู่เมืองไทยมานาน เรียนนักธรรมที่มหาจุฬาหลายปี ยังไม่เคยเจอแบบนี้ แล้วพระบังคลาเทศก็เอามือซ้ายแนบอก มือขวาแตะขาฉัน ทำการนอบน้อมแบบชาวฮินดู แยกแถวนั้นก็ทำกันมั่ง ฉันล่ะซุกอาย เพราะไม่ได้เป็นอย่างที่เขาว่ากันซักหน่อย

มันเย็นจัดนอนไม่ค่อยหลับ พระบังคลาเทศแกล้งไม่เห็นตอนคุณคู้้อยู่ปลายเตียงพอแหยุดกรน จะลุกขึ้นมา ฉันรีบลุกขึ้นมา นั่งก่อน แกล้งมองเห็นว่าฉันนั่งสมาธิตั้งแต่เริ่มพักยันตี 4 ที่พวกทัวร์โทรขึ้นมาปลุก เพื่อเตรียมตัวไปพุทธศยา

อากาศยามเช้าที่อินเดียเมืองคยาเย็นมาก ฉันเองไม่ได้ใส่รองเท้า เมื่อลงมาเดินบนผิวดินข้างโรงแรม ความเย็นของผิวดินมันทิ่มแทงเหมือนเดินอยู่บนเหล็กแหลม ก้าวแต่ละก้าวที่เหยียบ ลงไปบนพื้นกรวดมันช่างเจ็บปวดสุดแสนจะทน

ฉันนึกถึงพระพุทธรองค์เจ้า พระพุทธรองค์ก็ไม่ได้สวมใส่รองเท้า ท่านจะทรงทรมานองค์ขนาดไหน ฉันทนเดินอยู่หลายรอบ พอลืมนรสความหนาวเหน็บที่ไรซึ่งเครื่องห่มกายอย่างชาวบ้านชาวเมือง ประคองห่มแค่ผ้าสามผืนบนตัวที่ปะแล้วปะอีก จนเปรอะไปทั้งผืน

มีหลายท่านพากันรังเกียจ ฉันจะขอทนต์เพื่อรู้เวทนาของพระอริยเจ้าในยุคโบราณ ที่ท่านทั้งหลายดำรงชีพอยู่ได้ โดยไม่แสวงหาอะไรมากไปกว่า.. ผ้าสามผืนเท่าที่มี ฉันปฏิเสธหมวกกันหนาว ถุงเท้า ผ้าพันคอ ถุงมือ และเสื้อแขนยาว

กันหนาว

ไม่ใช่ทำเทห์ แต่นี้คือ “**ธุดงค์**” ขอมีเท่าที่ทนได้ ถ้าทนไม่ได้แล้วค่อยหาตัวช่วย ขอตั้งจิตไว้แค่นี้ ขอความพอดีแก่ร่างกายเท่านั้น ก็ต้องขอขอบใจญาติโยมทุกๆ คนที่เจตนาดีต่างเลือกซื้อเลือกหากันมาขอบ้าซักคนเหอะ อย่าให้มันดีเหมือนๆ คนอื่นเขาเลย

แต่ขอพูดออกบอกจากใจว่า “เย็นชิปหายวายปวง ทะลุทะลวงไปถึงแก่นกระดูกในนั้น” จากโรงแรมถึงพุทธคยา ใช้เวลาแค่ 10 นาที ก็ถึงแล้ว ที่นั่นผู้คนเดินกันพลุกพล่านกันทีเดียว พระทิเบตใส่ชุดสีแดงๆ เดินกันให้ลึกลับทั้งหญิงทั้งชาย ชาวอินเดียที่มีวรรณะต่ำนอนอยู่ตามกำแพงทางเดิน

พวกเขาอยู่กินหลับนอนตรงนั้น ผิวคำกริยามหยาบและผ่ายผอม รูปร่างเล็กๆ แคระแกร็นไม่สะอาดตา พวกเขามีชีวิตที่ทนยาก ลำบากหนักหนา ที่ต้องเกิดมาในวาระนี้ ด้านซ้ายมือทางเข้าวัดพุทธคยา เต็มไปด้วยร้านรวง มันดูเหมือนมหรธรมงานวัด ไม่น่าเป็นที่ปฏิบัติทำสมาธิจิตอย่างที่ใครๆ ก็คาดคิดกัน มันเต็มไปด้วยเสียงเพลง ลำโพง เต็มไปด้วยคน ผู้คน ผู้คน และก็คนๆ ๑ ต่างคนต่างก็ล้วนแล้วมาแสวงหาและทำหน้าที่ของตนเองด้วยความเชื่อ

คนเราเชื่ออะไร...! ทำไมมาทำและมาอยู่กัน แออัดยัดเยียดกันอย่างนี้ พวกเราหยุดขอขมากรรมกันหน้าประตูทางเข้า หลายต่อหลาย ผู้คนต่างมุงดูพวกเรา เรายืนพนมมือขอขมาและแผ่เมตตา พร้อมทั้งแจ้ง จุดประสงค์ในการมาต่อเทวดาผู้รักษาพื้นที่ พวกเราไม่สวดอะไรทั้งนั้น

เรามาขอขมากรรมกันอย่างเดียว แล้วเดินเข้าไปในบริเวณวัดภายใน ผ่านซุ้มเสาประตูเบื้องหน้า พระมหาเจดีย์พุทธคยาตั้งตระหง่านสูงใหญ่ ให้เป็นที่ประจักษ์ใจ ว่าพวกเราได้มาถึงแล้ว ผู้คนชาวอินเดียต่างยืนเรียงแถวกันยาวเหยียด เพื่อเข้าไปกราบนมัสการพระปฏิมาตัวแทนแห่งองค์พระสัมโพธิญาณ ซึ่งพระนามว่า “พระพุทธเมตตา”

ถ้าพวกเรารอดตามแถว สงสัยวันนั้นคงไม่ได้ เข้ากราบและทำพิธี ไกด์ของเราชาวอินเดียต้องทำหน้าที่เบิกทาง ยัดเงินให้เจ้าหน้าที่นำขบวนทัพพวกเราเข้าไปสู่ภายในแบบ อาคันตุกะลัดคิว ขอโทษที่พี่น้องเอ๋ย เรารอไม่ได้ ภารกิจยังมีอีกยาวไกล ขอแข่งคิวก่อนแต่อย่างได้ว่่ากัน

คนมันแออัดจุลมุมยัดเยียด แต่ที่สุดท้ายก็เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระพักตร์องค์ปฏิมาจนได้ ผู้หญิงบางคนเซอานมมากระแทกกระท่างออกฉัน มันนุ่มนิ่มดี ไม่อาบัติหрокเพราะใจไม่มีเจตนา ถ้าครั้งที่สองอาจไม่แน่ อย่าเซมาอีกก็แล้วกัน ไกด์เราที่ชื่อว่า “มุงหน้า” มันช่วยกันไว้ให้

มุงหน้าบอกว่า เดียวมันจะเอาไข่เข้าไปรับแทน พระอาจารย์ไม่ต้องห่วงอีกต่อไป แต่สงสัยมุงหน้าทำบุญมาน้อย เพราะหลังจากเอาตัวเข้ากันสาวๆ ปรากฏว่ามีแต่ยายแก่ๆ หญิงเหี่ยวๆ ดำๆ แห้งๆ ต่างเซมาปะทะไข่มุงหน้ากันเป็นแถว กระแทกที่ มุงหน้าหันมามองหน้าฉันที่ พร้อมส่ายหน้า ทำตาเหลือกมองเพดาน ถ้ามุงหน้าส่ายหน้าแสดงว่า โอเค ถ้าพยักหน้า แสดงว่า ไม่โอเค

นี่สายหน้าแสดงว่า ซ้อบ ซอบ ฉันทรงเข้าไปกราบ แบบยืนกราบ ท่ามกลางความชุ่มฉ่ำนูนว้ายผู้คนมันเนืองแน่นไปซะหมด ยืนกราบนมัสการพร้อมนำพวงมะลิที่โยมทวายซื้อมาจากเมืองไทย วางไว้เฉพาะหน้าองค์พระปฏิมา กำหนดจิตขอขมากรรมและขออนุญาตกราบลาพระพุทธรองค์เพื่อเข้าสู่ “นิพพาน” ในชาตินี้

ฉันทขอลาแล้วละ ขอเขียนใบสมัครปักลงกลางใจ ณ ที่โพธิ์คยา ขอลา ไม่ขอกลับมาเกิดอีกต่อไปให้ชาตินี้เป็นที่สิ้นสุดแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ขออิชฌานจิตแค่นี้ แล้วถอยกลับออกมา ใครจะไปขออะไรก็ไปขอเหอะ ฉันทขอไปละโว้ย...

พวกเราหลายคน กว่าจะได้เข้าไปกราบนมัสการได้ ดูสะบักสะบอมไม่ใช่หน่อย อากาศก็เย็น พระที่ร่วมเดินทางมา ต่างก็ห่อกัน อากาศอย่างมิดชิด สร้างความอบอุ่นให้กับร่างกาย ฉันทเองร่างกายแข็งแรง ไม่หนาวเหน็บขนาดนั้น กลัวขาดทุน การเผชิญความหนาวแห่งแดนพระบรมครูฉันทถือว่าได้กำไร

กำไรแห่งชีวิตนี้ ทำให้ฉันทเป็นอิสระ ไม่ขึ้นตรงต่ออะไรทั้งนั้น หากหนาวตาย ก็เผามันตรงแม่น้ำคงคานั้นเลย โปรรยกระดูกไปตามสายน้ำ ฉันทมั่นใจว่า จิตภายในไปดีแน่ๆ จนกระทั่งทุกอย่างเรียบร้อย พวกเราไปพร้อมกันที่ใต้ต้นโพธิ์ที่ พระพุทธรองค์เจ้าทรงตรัสรู้ เราเลือกที่นั่งกันตรงฝั่งขวาของเจดีย์

เมื่อมองตรงเข้าไปจากทางเข้าที่นั่นมีคณะพระสงฆ์จากเมืองไทย พระลามะจากทิเบต พระจากพม่า ศรีลังกา และประชาชนชาวอินเดียนั่งและเดินกันอยู่ ดูนูนว้ายที่ตรงนั้นฉันทได้ให้ทุกคนนำ ผ้าสีกรักมารวมกัน และขออิชฌานจิตก่อนแจกจ่ายออกไป เพื่อนำไปครอบครองเป็นตัวแทนแห่งผ้ากาสาหวัดสตรี ให้เกิดขึ้นกับจิตใจเรา

พวกเราพร้อมสวดมนต์และขอขมากรรมกันที่นั่น พร้อมนั่งสมาธิจิต เกิดความสงบเย็นใจ เบากายเบาใจ และฉันทได้เทศนาให้ฟังสั้นๆ ว่า

การที่พวกเราได้มาถึงสถานที่แห่งนี้ ใจเราเป็นกุศลใช่ไหม

ทุกคนตอบว่า ใช่

จึงถามต่อไปว่า ความชื่นใจและอารมณ์ปิติที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ในขณะที่พวกเรานั่งอยู่ตรงนี้ ต่อหน้าสงฆ์ ต่อหน้ามหาเจดีย์ ต่อหน้าพระมหาโพธิ์ตรัสรู้แห่งองค์บรมสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราตายตอนนี้ เราจะไปมีดีหรือสว่าง

ทุกคนตอบว่า ไปสว่าง

ถามว่า แล้วความเลว ความชั่ว ที่สร้างสมกันมาแต่อดีต มันไม่สามารถกระชากจิตเราไปมืด ได้เลยหรือ ทุกคนจึงตอบด้วย ความมั่นใจว่า ไม่สามารถจะ กระชากได้แน่ ถ้าตายตอนนี้ ยังไงก็ไปสว่าง

นี่...พวกเขาตอบด้วยความมั่นใจ และอาจหาญถึงเพียงนี้ อารมณ์เช่นนี้แหละ เขาเรียกว่า อารมณ์ “พระโสดาบัน” นาน...!! ไม่ได้โม่

พระโสดาบันมีอารมณ์เช่นนี้ คือ รู้ว่ากายนี้สิ้นเมื่อไหร่ ใจไปสว่างแน่ กรรมอันใดก็ไม่สามารถกระชากให้ตกลงไปในอบายภูมิได้ มีที่ไปอันเป็นไปในทางสว่างความรู้เช่นนี้ในขณะนั้น เขาเรียกกันว่า “ญาณทัศนะ”

มันเป็นตัวรู้เกิดขึ้นมาประจักษ์ใจ ว่าตายไป ยังไงก็ไปสว่างแน่ คือ ปิด อกบายน้อมแน ไม่ตกไปเป็น สัตว์ อสุรกาย เปรต หรือ นรกภูมิอย่างต่ำได้ กลับมาเป็นมนุษย์ อย่างกลาง เป็นเทวดาหรือพรหม อย่างสูง เข้าสู่ นิพพาน คือ สวรรค์ที่ไม่ต้องกลับมาเกิดให้มีความทุกข์ใจ ทุกข์กาย อีกต่อไป

นี่คือกลุ่มของเหล่า “มนุษยธรรม” คือ เป็นมนุษย์ที่มีศีลประคองใจไม่ก้าวล้ำไปสู่ออบาย ในขณะนั้นพวกเขาเป็นมนุษยธรรมค้อย่างนั้น ตาย ตอนนั้นเป็นพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ ผลมันชี้เหตุของมันอยู่ และเหตุก็ชี้ผลของมันอยู่เช่นกัน

ทำไมถึงเป็นพระโสดาบันกันง่ายจัง จะไม่่ง่ายได้ไง ก็พระพุทธองค์ท่านทรง “ตรัสรู้” ที่โคนต้นโพธิ์นี่แหละ ไม่ใช่ตรัสรู้มาแบบพลุกๆ หรือคิดเอาเอง เมื่อทรงตรัสรู้ พระพุทธองค์ก็ได้จำแนกแจกแจงแนวทางพันทุกข์ ให้หมู่เราปฏิบัติกันอย่างง่ายๆ ไม่เกินวิสัย

ที่สำคัญ พระพุทธองค์ทรงชี้ให้เข้าสู่หนทางนิพพาน ในปัจจุบันชาตินี้ไม่ได้ทรงชี้ให้บำเพ็ญสะสมเพื่อนิพพาน ในอนาคตข้างหน้าซักกะหน่อย

แต่ถ้ากำลังใจหรือบารมีไม่ถึง พระพุทธองค์ท่านก็แจกแจงความเป็นพระอริยเจ้าขั้นต่ำที่เรียกว่า พระโสดาบัน ให้เข้าถึงตรงนี้ได้ซะก่อนเป็นอย่างน้อย คือ ตายแล้วไม่ตกลงไปในอบายภูมิแน่ ถ้ากำลังใจดี ก็กลับมาเกิดอีกแค่ชาติเดียวแล้วบรรลุธรรม ถ้ากำลังใจสูง ชาติปัจจุบันก็เป็นชาติสุดท้าย ไม่ต้องหวลกลับมาเกิดอีก

เป็นมนุษย์ขั้นยูติธรรม คือ สำเร็จเป็นพระอรหันต์เจ้า แล้วทำไมการเป็นพระโสดาบันมันถึงได้ทำกันยากนัก ทั้งๆ ที่พระพุทธองค์เจ้าของเรา ทรงตรัสรู้ ทรงเป็นพระสัพพัญญู เป็นผู้ล่วงรู้สรรพสิ่ง พระโสดาบัน ก็คือ “ชาวบ้านขั้นดี” เป็นชาวบ้านขั้นศีล ที่มีใจตัดเครื่องร้อยรัดที่เรียกว่า “สังโยชน์” ได้ 3 ประการ

สังโยชน์นี้ ใจเป็นผู้ตัด มันเป็นของมันเอง ไม่ใช่เอาความคิดเข้าไปตัด อารมณ์เกิดความรู้ขึ้นมาว่า ตายตอนนี้ไปสว่างแน่ นั่น ตัวแรกก็คือ มีศีลบริสุทธิ์ ศีลบริสุทธิ์เกิดจากใจที่บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส คือ โลก โภคะ หลง

มันไม่สามารถกระซอกใจให้หลงไปในกระแสของมันได้ โลกมีอยู่ โกรธมีอยู่ หลงมีอยู่ แต่มันทำอันตรายอะไรกับใจที่เป็นศีลไม่ได้

ในขณะที่นั้นใจมันเป็นศีล เป็นศีลาอันแข็งแกร่ง ไม่ใช่ศีล อันเป็นข้อๆ ที่เกิดมาจากความคิดของสมองคาวๆ ที่ซ่อนอยู่ในหัว กระโหลกหนากๆ ของเรา ศีลอย่างนั้นเป็นเครื่องเตือนใจให้ใจมีที่ตั้ง ย้ำคิดย้ำทำจนใจเป็นศีลอันบริสุทธิ์ แต่บริสุทธิ์ได้ยากมาก เพราะเป็นแค่ความคิด ใจมันไม่บริสุทธิ์ด้วย

ใจที่บริสุทธิ์ ความคิดก็บริสุทธิ์ ใจไม่บริสุทธิ์ ความคิด ให้คิดบริสุทธิ์ยังไง มันก็ไม่บริสุทธิ์ มันเป็นสมมุติ ความคิดอิงสมมุติ ความคิดแสดงออก สื่อออกมาให้เห็นตามสมมุติสัญญา ไม่ใช่ความเป็นจริง และเราก็มักหลงเชื่อในสิ่งที่เราคิด

ความคิด เป็นแค่อาการอย่างหนึ่งของ “นามขันธ์” เป็น “การปรุงแต่งอารมณ์จากความทรงจำที่รู้มา” พุดให้ฟังดูยากๆ ก็คือ การปรุงแต่ง คือ “สังขาร” อารมณ์ คือ “เวทนา” ความทรงจำ คือ “สัญญา” ที่รู้มา คือ “วิญญาณ” เห็นไหม...!

ประโยคเดียวง่ายๆ เข้าใจง่ายๆ แยกแยะออกมาให้เห็นว่ามันเป็นนามขันธ์ ที่ฟังดูยุ่งยากนั่นเอง ขณะนั้นพวกเขาทั้งหลาย ทรงศีลอันบริสุทธิ์ถึงได้มั่นใจว่า ตายตอนนั้นไปสว่างแน่ นี่ ...ใจมันตัด สังโยชน์ตัวที่ 3 ที่เขาเรียกกันว่า “สัลลพตปราคามาส” คือ ไม่ใช่ศีลแค่ความคิดหรือแค่ลูปคล่า โดยใจไม่รู้ความจริง ว่าความบริสุทธิ์แห่งศีลที่เป็นปกติแห่งใจนั้น มันบริสุทธิ์ยังไง

ศีลขั้นนี้ จำเป็นต้องมีผู้รู้ชี้แนะ รู้เองไม่ได้ ถ้าไม่ใช่วิสัยพุทธภูมิหรือผู้ที่สำเร็จผ่านขั้นศีลนี้มาแล้ว คำว่า ศีลบริสุทธิ์ รู้ได้ ด้วยตัวเองนั้นไม่มี ...! ศีลบริสุทธิ์เป็นศีล ชั้นพระอรหันต์ เป็นประตูแรกแห่งการผ่านเข้าไปสู่ความเป็นอมตะ ไม่ต้องมีการตายเกิดอีกต่อไป

ตัวที่สองแห่งสังโยชน์ ทางบาลีเรียกว่า “วิจิกิจฉา” ก็คือ สิ้นความสงสัย พวกเขาไม่มีใครสงสัย เมื่อสิ้นใจตอนนั้น ไปสว่างแน่ พวกเขาผู้อนาคตแห่งการดับแห่งสังขารตัวเองด้วยความมั่นใจ ตายเมื่อไหร่ไปสว่าง ไม่มีกรรมตัวใดมากัดกันไม่ให้พวกเขาไปสว่างได้ เกิดความมั่นคงทางจิต ไม่สงสัยในคุณพระรัตนตรัย มี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้เกาะ เป็นที่รวมจิต

ยังไงเมื่ออยู่ในคอกแห่งโพธิ์คยาแห่งนี้ ไปสว่างแน่ ส่วนผู้อื่นๆ แม้จะอยู่ในที่นี้ ยังไม่แน่จะไปสว่างซัวร์ เพราะขาดผู้ ชี้ทาง ถ้าขาดผู้ชานาญทางจิตชี้ แม้อยู่ตรงนี้ในที่เดียวกัน ยังตอบไม่ได้ถ้าตายแล้วจะไปสว่าง...ถ้าไม่มัน แหกแถวนี้ อยู่กันย้วยเหยียดเต็มไปหมด ก็คงไปสว่างกันทุกคน

การซึ่ก็ต้องเข้าใจวิถีแห่งจิต จึงจะซึ่ถูก ถ้าไม่เข้าใจ แม้มีความรู้ ซึ่เท่าไหนผิดเท่านั้น “ความรู้” ซึ่ไม่ถูกจุด “ความจริง” ซึ่ ถึงจะโดนจุด และเมื่อโดนจุด ทุกคนก็จะตอบอย่างมั่นใจว่า ตายไป พวกเขาไปสว่างแน่ อย่างสิ้นความสงสัย... นี้ เป็นไง เห็นไหม ใจมันตัดสังโยชน์ตัวที่สองให้เรียบร้อย

คราวนี้ สังโยชน์ตัวแรกที่เขาเรียกกันทางบาลีว่า “สักกายทิฏฐิ” ตัวนี้ เป็นสักกายทิฏฐิขั้นศีล เป็นขั้นชาวบ้านขั้นดี เป็นขั้นเรียกว่า ผู้ไปอย่างประเสริฐ เป็นพระโสดาบัน ถ้าเริ่มเข้าเป็นชาตินี้ อย่างอ่อนก็กลับมาเกิดอีก 7 ชาติ อย่างกลางอีก 3 ชาติ อย่างละเอียดก็กลับมาเกิดแค่ชาติเดียวเทียบเท่าพระสกิทาคามี

ซึ่งเรียกว่า ชาวบ้านขั้นดีผู้มีความละเอียดแห่งใจที่ยับยั้งโกรธ ยับยั้งโลภ หรือความอยากใดๆ ให้พอเพียงอยู่ในขอบเขตได้ ไม่ทรนทราย โวยวายอะไรมากมายกับอารมณ์กระทบนัก เห็นไม้ ... เป็นพระสกิทาคามีง่ายจะตาย นี่ฉันพูดหยั่งใจ พวกนักปราชญ์ มหาเปรียญ หรือพวกนักธรรมรู้เข้า เขาตำฉันตาย

พวกเขาปฏิบัติศึกษามาแทบตาย ญาณทัสนะอันมีความรู้ขึ้นมาในใจว่า ตายไป ภูได้ไปสว่างแน่ พวกเขายังไม่ค่อยจะมีญาณตัวนี้กันเลย มันเกิดยากรู้ใหม่ พระอรหันต์ เจ้าท่านรู้ธรรมตา ท่านชี้แนะฉันมา ฉันจึงแอบมาเล่าให้พวกเราฟังดูบ้าง

เห็นว่าเป็นพระอริยเจ้ามันไม่ยากอะไรนี้ แต่ท่านผู้ทรงคุณ ทรงความ ปราชญ์เปรี๊ยะทางธรรม ท่านรู้มาก จึงเกิดญาณรู้ยาก มันแตกต่างกันแค่นี้ รู้มากเป็นยาก ไม่รู้อะไรเลยก็เป็นยาก รู้แล้ววาง ทำใจกลางๆ เป็นง่ายกว่า...!

สังโยชน์ข้อนี้ ในขั้นชาวบ้านขั้นดี หรือ ชาวบ้านขั้นศีล ก็คือว่า “ใจมันรู้ว่า ถ้ากายนี้แตกตาย ตัวข้านี้ไปสว่างแน่” แค่นี้แหละ อารมณ์พระโสดาบัน เป็นอารมณ์พระอริยเจ้าขั้นศีล มีความไม่ตกไปสู่อบายภูมิเป็นธรรมดา เป็นมนุษย์ที่ยังมีความกลัวตาย ยังมีความโลภ โกรธ และหลงเป็นธรรมดา

แต่ภาวะอารมณ์ไม่ไหลเชี่ยวกราดอย่างปุถุชนคนทั่วไป มีความมั่นใจ ตายไปเมื่อไหร่ก็ไปสู่สุคติภูมิ คือ สว่างแน่ ความกลัวในความที่จะตาย ลดน้อยถอยลง ตามกำลังสติ ของแต่ละคนซึ่งไม่เท่ากัน นี้...เห็นไหม ไม้ให้ฟัง แยกแยะออกมาย่างย่อๆ

1. ไม่กลัวตายเท่าไร เพราะเมื่อถึงที่สุดก็ยังพอรับกับมันได้ เพราะรู้ว่าแม้ตายก็ไปสว่าง
2. ไม่สงสัยในคุณพระรัตนตรัยที่เราได้เกิดมาเป็นชาวพุทธเพราะศาสนานี้ทำให้เรารู้ว่า เมื่อทำความดีโดยปกติเช่นนี้ เมื่อตายไปทำให้เราไปสู่สุคติได้ ด้วยตัวเรารู้ด้วยตัวเราเอง

3. ไม่เป็นผู้ทศิล ความไม่ทำชั่วทั้งปวงและบุญอันยิ่งใหญ่ที่พวกเราได้สละกาย เวลา ใจ มาทำกุศลจิตถึงที่นี้ มีกำลังทำให้ใจมีกำลังใหญ่ ออกุศลใดๆ ที่เป็นกรรมชั่ว ไม่สามารถเข้ามาเบียดเบียนกุศลดีที่พวกเราได้กระทำอยู่ ในตอนนี้ พวกเรามั่นใจในความ บริสุทธิ์ จึงมีกำลังจิต กำลังใจมั่นใจว่า ตายไป จิตโกอินเตอร์ ทางสว่างแน่

นี่...พวกเขามั่นใจกันแบบนี้ ถ้าพวกเขาฉลาด ได้รับการชี้แนะต่อ...แน่นอน ผลทั้งหลายจะพึงเกิดขึ้นต่อไป แต่ถ้ากำลังใจไม่พอ เพราะพวกเขายังไม่ตาย ยังต้องอยู่ต่อ สิ่งที่ดีในวันนั้นก็จะเป็น “โสดาปัตติผล” คือหนทางทางดำเนินเข้าไปสู่ “โสดาปัตติผล”

วันนั้นที่โพธิ์คยาฉันได้ชี้เหตุและผลไว้หมดแล้ว ที่เหลือก็ต้องสร้างกรรมฐานขึ้นมา เพื่อเป็นอนุสติให้กับใจตัวเอง ให้ระลึกอยู่เสมอๆ ว่า วันนั้นฉันชี้ให้เห็นทางแล้ว ตายวันนั้นไปสว่างแน่ ฉะนั้น วันไหนก็ต้องสว่างเหมือนกัน โดยการระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์ และต่อไปอย่าไปทำชั่วให้ใจต้องไปมีเด้ออีก

ศีลทั้ง 5 ข้อ ให้นำมาเป็นคอกกั้นใจที่เกิดบริสุทธิ์สดใสแล้วนี้ อย่าให้มันหม่นหมองออกนอกคอก พึงตั้งสติระลึกไว้ว่า “กุไปสว่าง ๆ ๆ” ชั่วตัวไหน ก็อย่าไปทำให้มันเกิดการเบียดเบียนใจใคร แม้แต่ตัวเรา แล้วเราก็กดำรงชีวิตไปตามหน้าที่ อย่าไปหลง ไปยึดอะไรมากนัก ยังไงก็ต้องจาก ต้องตาย

แต่ตายแล้วไปสว่าง ยังถือว่าเกิดมาไม่ขาดทุนทุกคนนั่งนิ่งๆ ทำสมาธิอยู่พักหนึ่ง ฉันก็บอกให้แม่เมตตาจิตไปรอบๆ ตัว ไปให้ทั่วทั้งจักรวาล แล้วนำเดินทักษิณาวนขวา ท่องอิติปิโสฯ 3 รอบพระมหาเจดีย์ เสร็จกิจแล้ว พวกเราก็กลับขึ้นรถบัส ไปราชคฤห์ ผ่านไปถึงภูเขาศิขณภูฏ และแวะพักชมมหาวิทยาลัยยานาลันทา

ซึ่งเคยเจริญรุ่งเรืองมากกว่าพันปี ปัจจุบันเหลือแต่อิฐที่แตกทำไว้หลอกๆ เป็นอิฐใหม่ๆ สมัยเก่าโดนทำลายโดยกลุ่มทหารเติร์กของพระเจ้าอเล็กซานเดรีย ซึ่งเป็นกษัตริย์ชาวมุสลิม ย่ำยีชะเสียหายที่ภูเขาศิขณภูฏ ที่แปลว่าภูเขาที่เหมือนแรง อะไรเทือกนี้

มีเจดีย์อยู่บนยอดภูเขา สามารถนั่งกระเช้าลอยฟ้าขึ้นไปถึงยอดได้ พวกแขกชาวฮินดู เข้าแถวเรียงกันยาวเหยียด แย่งกันขึ้นกระเช้าลอยฟ้า เพื่อขึ้นไปยังยอดภูเขา เราพวกกะเหรี่ยงดำๆ ยืนรออยู่พักหนึ่ง ไร่เจ้ามุงหน้าก็มาบอกว่า ไม่ต้องรอ ให้เราเดินตามทางลาดปูนขึ้นไปทางขวา ทางเส้นนั้นก็ไปยังยอดเขาศิขณภูฏเช่นกัน

โอ...วาว เห็นยอดเขาแล้วปวดไขสัน มันจะเข็นกันถึงยอดไหมเนี่ย ฉันเดินทำไม่รู้ ไม่ชี้ พวกเราตามมากันเป็นกลุ่มใหญ่ ฉันใช้จิตนึกถึงลมเป็นอารมณ์ ฟันปูนเบื้องหน้าหมุนตัวๆ อยู่พักหนึ่ง จับอารมณ์นั้นไว้แล้วก้าวออกเดิน ชักพักเดียว เหลือแต่ท่านมหาพล เดินเคียงคู่กันมา ที่เหลือทั้งกลุ่มหายไปหมด

เมื่อมาถึงจวนๆ จะถึงยอดเขา ก็ค้นเป็นทางแยกซ้ายขวาซะอีก ทางซ้ายแยกไปอีกภูเขาหนึ่งทางขวาก็แยกไป อีกภูเขาหนึ่ง ก็ต้องถามท่านเทวดาประจำภูมิจำนอน ... ท่านบอกไปทางขวา เออ ... ค่อยยังชั่ว เพราะแยกไป ทางซ้าย ยังต้องเดินขึ้นไปอีกสูงลิ่ว เป็นเจดีย์ที่พวกเขานั่งกระเช้าไต่ขึ้นลงไปถึงยอดนั่น ...!

เมื่อมาถึงยอด เป็นลานเล็กๆ มีพระสงฆ์ไทยกำลังนำญาติโยมสวดมนต์อยู่ ฉันจึงเดินเข้าไปทำไม้รู้ไม้ชี้ ขึ้นไป นั่งบนขอบกำแพงที่เขาล้อมไว้กันตก ขึ้นขอบกำแพงได้ ก็นั่งหลับตา เดินลมเลย เอาลมออก ลมมากไปหน้ามืด ทำเทห์เล่นกลินลม เดินขึ้นยอดเขาโดยไม่ยอมพักลมตีกลับหน้ามืดเกือบตาย

นั่งหันหลังให้ผู้คน ทำไม้รู้ ไม้ชี้ เข้าสมาธิไป ลืมตามาอีกที วิวด้านหน้าสวยงามมาก เป็นภูเขาสลับซับซ้อน มองเห็นผู้คนอยู่ด้านล่างลิบๆ พอเหลือบตาดำลงมาดูใกล้ตัว...ตายโหง...ตายโหงแน่ๆ เพราะที่ตรงฉันนั่ง มัน เป็นหน้าผา มองดูเป็นเหวลึกชันลงไป

นึกถึงกระดูกที่มันกระแทกโผล่ออกนอกเนื้อ เมื่อถลาลงไปกระแทกหินเบื้องล่าง แล้วใจหาย ค่อยๆ ถอนกาย ลงมายังพื้นอย่างแผ่วเบา ไม้ตอนขึ้นไปนั่งมันหน้ามืด นึกว่าเทห์ ไม้ตอนหลัง พอปกติ หน้ามืดหนักเพราะ กลัวตก โอ้...สุดยอด นั่งได้ไง ไม่เป็นลมหน้ามืดหัวทิ่ม หล่นลงเหวตายก็บุญโขแล้ว...!

เมื่อพวกเราขึ้นมาเป็น กลุ่มใหญ่ครบหมดแล้ว ฉันก็นำทำการขอขมากรรมต่อพระผู้เป็นเจ้า พร้อมขอลา เพื่อเข้าสู่นิพพาน ในขณะที่ทำการอัญเชิญเทวดา ปรากฏว่า ขนหัวลุกชู ขนตั้งเป็นหนามเกรียวกราวทีเดียว เสร็จแล้วเข้าใจว่าเหล่าเทวดาได้รับรู้ พวกเราเปล่งวาจาคำว่า “สาธุๆ” ดังๆ สะท้อนไป ทั้งฟ้า

สาธุ ทีหนึ่ง ขนก็ลุกตั้งทีหนึ่ง โอ๊ะ ...มันส์ดีแท้เนื้อ ...! เหล่าเทวดา คงมาสาธุคุณแน่นท้องฟ้า ที่พระบ้ำๆ ขาด สะตั้งค้อย่างฉั้น พาพวกสิงขึ้นมาขอขมากรรม พวกเราเอาเงินทำบุญกันยกใหญ่ ทำทิ้งไว้ตรงศาลาคอกกันบน ยอดภูเขานั้นแหละ ให้ไอ้บังมันไว้ใช้ มันจะได้ดูแลสถานที่ไว้ ให้พวกลูกหลานเราได้ขึ้นไปสาธุการมั่ง

ถ้าไม่มีอาบัง ที่นั่นก็คงเลอะเทอะ เขาศิขมภูนี้สูงทีเดียว ด้านที่เป็นเจดีย์มีกระเช้าลอยฟ้าพาหะขึ้นไปนั้น เป็นของชาวญี่ปุ่นเขามาสร้างไว้ให้ พวกเขามีความเชื่อว่าบนยอดนั้นต่างหาก ที่พระพุทธเจ้าพร้อมพระ อรหันต์เจ้าฟ้านักพักอยู่ ไม้ตรงที่เรามายืนทำพิธีอยู่นี้ ไม่ใช่หอรอก

เขาจึงพากันสร้างตรงโน้นไว้ใครสมัคใจยอดภูเขาไหนก็ตามสะดวก แต่ส่วนตัวฉันยอดไหนก็เหมือนกัน ขอให้ ได้ขึ้นมาราบไหวเป็นที่ตั้งแห่งดวงใจ ก็เป็นที่เพียงพอแล้ว ภูเขาสถานที่จริงๆ กว่า เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปี จะเป็นยอดเขาเหล่านี้หรือเปล่านั้นก็ไม่รู้

เมื่อแขกบอกว่านี่คือ ภูเขาศิขมภู เราก็ไปดูตามเขาวาก็แล้วกัน เราเอาใจเข้าไปถึงศิขมภู ไม่ได้เอาความ ยึดมั่นถือมั่นเข้าไปถึงศิขมภู เทวดาเจ้าที่ก็บอกว่าตรงนี้ สาธุ ทีไรขนหัวลุกตั้งทุกที

แต่อย่าเพิ่งไปเชื่อเจ้าที่ เพราะเจ้าที่ก็เป็นอาบังที่เคยอยู่แถวๆ นั้นนั่นแหละ ตายไปยังไม่ไปไหน อยู่รอร้อนร่แถวนั้น แกจ๋ามาผิดหรือเปล่าก็ไม่รู้ ฝัมนมีแต่ความทรงจำไม่ได้มีสมอง

ฉันไม่เชื่อฝ้ายๆ หรอก คนดีๆ ยังหลอกฉันเลย ฉันไม่เชื่อๆ เทวดาที่เป็นผีอาบัง ฉันก็ไม่เชื่อ ฉันเชื่อแค่ว่า โลกนี้ไม่มีอะไรจริง ...!!

เราเดินทางกลับจากภูเขาศิขณภูมาถึงโรงแรมที่พักเกือบ 2 ทุ่มและบางส่วนได้แยกออกจากโรงแรม ตามฉันไปทำสมาธิจิตที่วัดพุทธคยา พวกเราประมาณ 27 คน นอกนั้นนอนโรงแรมหมด

มายืนพาสปอร์ต จ่ายคนละร้อย เพื่อเข้าไปพักที่มหาโพธิ์เจดีย์ ที่นั่นกลางคืนยังเต็มและพลุกพล่านไปด้วยผู้คน รอบๆ มหาเจดีย์ ภิกษุชาวทิเบตยั้งนั่งสวดมนต์กันเต็มพื้นที่ ศรัทธาของเขาแน่นหนามาก

ชาวไทยของเราก็มี สงฆ์ไทยของเราก็มี แต่ต่างคนต่างแอี๊ค ไม่ค่อยยอมทักทายกัน พวกเราไปรวมกลุ่มอยู่ มุมซ้ายของมหาเจดีย์ คนละฟากกับที่ทำพิธีกันตอนเช้า พอประมาณ

สามทุ่ม เจ้าหน้าที่ก็เข้ามาไล่ให้ออกไป แต่พวกเราหน้าด่าน ไล่ก็ไม่ไป เพราะเราจ่ายดั่งค์เข้ามากันทุกคน อาบังก็เลยหยวนๆ ฉันแนะวิธีเดินจิตให้กับกลุ่มพวกเรา แล้วให้แยกกันไปทำด้วยตัวเอง

ตกดึกหน่อย อากาศเย็นมาก ไขฉันหดเหลือ แค่นี้ก็อ้อย เลยไม่ต้องงัดออกมาเยียวกัน ก็ดีไปอย่าง ลองถามพวกผู้หญิงดู พวกนี้อั้นเยียวเก่ง

ถามว่าไม่ไปห้องน้ำกันหรือ

พวกคุณนายหญิงเธอบอกว่า หาซัอนไม่ได้เลยไม่ยอมไป

ถามว่าเอาซัอนไปห้องน้ำทำไม

เธอบอกว่า เอาไว้หุบเยียวให้มันแตกหลุดออกไปจากปี ...!

คุณันตอบ.... มันเย็นถึงขนาดเยียวเป็นน้ำแข็งติดอุโมงค์ลมเลยว๊วย ...!

พอดีได้ยินเสียงคนขากเสลด ฉันบอกว่าห้ามบัวนลงบนพื้นที่นี้ ให้บัวนใส่ถุงรวมๆ ไว้ พวกเขาพยักหน้าเข้าใจว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

ฉันบอกต่อว่า พรุ้งนี้เอาเสลดที่รวมๆ นี้ เอากาแพใส่ มันก็เป็นโอเลี้ยงอย่างดี ไม่ต้องใช้น้ำแข็ง ชงถวายหลวง พ่อจักร์กับท่านมหาไปเลย หลายคนอมยิ้มเห็นดีด้วย เลยขากันยกใหญ่บอกว่าไว้เพื่อหลวงพี่ด้วย...

เสียใจด้วย ไร่ข้าว ข้าไม่กินของเย็นๆ จะเป็นของเย็นหรือตอนเย็น ข้าไม่กินที่พุทธคยา บางท่านเดินรอบมหา เจดีย์ตั้ง 108 รอบ เดินกันจนร้อนทั้งที่อากาศเย็น 108 รอบ ก็ประมาณเกือบๆ 20 กิโลเมตร

พี่แกบ้ามาก 108 รอบ ก็เป็นเวลา 4 ชั่วโมง ต้องใช้กำลังใจสูงมาก นี่ถ้ารู้ว่า 108 รอบ เดินเกือบ 20 กิโลเมตร ใช้เวลา 4 ชั่วโมง ไม่รู้ว่าท่านเกษมแกจะเดินรีเปล่า

หลายท่านไม่ยอมนอนเลย...ไม่ใช่เจริญความเพียร มันเย็นมาก นอนกันไม่หลับ บางพวกไม่เอาเตียงไปนอน หลกกกลมคุดคู้ สั่นงๆ ข้างกำแพงนั่นแหละ

ประมาณตี 1 ฉันให้ทุกคนไปนมัสการดินใต้ต้นไม้ เพื่อนำมาเก็บไว้คนละเล็กน้อย เก็บดินอันเป็นสังเวชนียสถาน อันเป็นแดนตรัสรู้แห่งพระพุทธองค์เจ้า นำเข้าไปรวมเก็บไว้ในองค์พระพุทธรูปบุณญพลึงในแผ่นดินสยาม

ที่มาอันเดียวกันนี้ เพื่อทำภารกิจอันนี้ หลายคนไม่รู้หรือ ว่า เหล่าวิญญูณต่างๆ ก็ได้ร่วมเดินทางมาทำหน้าที่นี้ พร้อมๆ กับพวกเราที่เป็นมนุษย์ ไม่ก็สืบชีวิตนี้ด้วยเช่นกัน

พวกเขามากันเป็นล้าน พวกเรามากันแค่ 40 แถมเหลือรอดมานอนห่มอากาศหนาวๆ ตรงนี้ แค่ 27 แต่เหล่าผีเทวดาที่ฉันชวนมา เขามากันครบหมด ฮ่าๆ งานนี้ผีไปกัน มากกว่าคน ผีไม่นอนโรงแรม ผีมานอนรอบๆ เจดีย์ที่ต้นไม้ตรัสรู้

เขามีลูกกรงเหล็กกันรอบๆ ต้นไม้ไว้ ตอนแรกฉันกะจะป็นเข้าไปเอาดินใต้ต้นไม้ตรงนั้น แต่อาบังแกมาห้ามไว้ แกบอกว่า ฉันไม่ยุ่งกางเกงใน เดียวไขโผล่เทวดาตกใจ ฉันบอกไม่เป็นไร ไข่ฉันหุดหมดแล้ว

อากาศมันหนาว แต่อาบังแกบอกว่า ไม่เหมาะหรือ ดินตรงไหนก็เหมือนกัน เอาใจเป็นที่ตั้งว่า เป็นตรงที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ก็พอ

เมื่ออาบังแกไม่ยอมฉันก็เลยนอน พรุ้งนี้ฉัน ไม่แบ่งบุญกุศลให้นะ ถ้ามาห้ามอย่างนี้ อาบังแกไม่เอารูป แกจะเอากุศล “ฉันเดียวฉันเอาให้” ที่สุดอาบังแกก็เอาดินใต้ต้นไม้มาให้ฉัน ฉันเลยอธิษฐานจิต ยังไงก็ได้ดินแล้ว

ฉันขออัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธองค์เจ้าด้วยเลยก็แล้วกัน ขอซัก 1 องค์ เพื่อไว้เป็นที่ตั้งแห่งจิต ในการได้กราบสักการะบูชาที่แผ่นดินสยาม ขอแท้ๆ ซักองค์ โปรดเสด็จมาด้วยเถิด

ที่บ้านเกล้ากระหม่อม พระบรมสารีริกธาตุเก็ๆ มีเยอะแล้ว ขอแท้ๆ เสด็จมาให้ชั้กองค์เถอะคร้าบ ขอไหว้ด้วยความนอบน้อมละคร้าบ อาบั้งแกยี้มสำยหน้า แล้วก็หายไ้

อาบั้งแกหายไ้ไปไหน ไม่มีใครรู้ แต่ที่รู้ๆ ประมาณตีสี่ อาบั้งตัวเป็นๆ มาช่วยรื้อถอนเต็นท์ให้พวกกลุ่มพระและฆราวาสชาวทิเบต ไม่รู้แห่มาจากไหน ตรงไ้ร่เริ่มต้นโพธิ์ มีคณะสงฆ์ไทยจากกลุ่มไหนไม่รู้ ต้องรีบลุกขึ้นตะลิตะลาน หูตาแทบฉีก

พวกทิเบตเข้ามายึดพื้นที่ มันกวาดเต็นท์ของพวกชาวไทยชี้เขากระเด็นไปอยู่กระจายข้างๆ แล้วพวกเขาก็นั่งเรียง แถวสวดมนต์กัน ฉันทั่งมองดูด้วยความขำๆ ความมีระเบียบวินัย กับความไม่มีระเบียบวินัย มันกำลังทะเลาะกัน

เต็นท์ของฉันทั่ง ฉันทั่งไม่เก็บ ฉันทั่งอยากจะดู ว่าใครเก็บ ปราบฎว่า เจ้าปราณี ไ้ค้คนอื่น ให้อาบั้งคนเฝ้า เข้ามาเก็บให้ ไม่เป็นไร ถ้าพระทางทิเบตให้คนของเขามารื้อเต็นท์ฉันทั่ง อย่างที่รื้อเต็นท์คนอื่น ฉันทั่งจะ “กระโดดถึบ” สัตว์ป่าอย่างฉันทั่งมันต้องบอกกล่าว ไ้จมติตุมตามไ้ไ้หน้า กูกระโดดถึบแมงเลย ...!! ลองเข้ามารื้อเต็นท์กุสิ ...!

ความศรัทธาของพวกเขามีอย่างหนาแน่น แต่ศรัทธาก็ต้องเกรงใจ ผู้มีศรัทธาอื่นด้วยเช่นกัน ความเอื้อเฟื้อชาวพุทธด้วยกันในสถานที่นี้มีกันน้อย ชาวพุทธหลากเชื้อชาติต่างหลงในศรัทธา และความเชื่ออย่างบ้าคลั่งเอาสิ่งที่ตัวเองคิด กระทบลงไปโดยไม่ไ้ไ้ใจ ว่าใครจะนึกยังง

แม้แต่พวกเราเองก็เหมือนกัน ถ้าศาสนาอื่นมายืนดู พวกเขาก็คงหัวเราะเยาะพุทธศาสนา ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่ศรัทธาของผู้คนมันงมงายและลุ่มหลง จนน่าขยะแขยง หลอกให้คนทำบุญด้วยการอ้างวัตถุและสิ่งที่ยังมองไม่เห็น หารสรเสริญ เยินยอ ลากยศ ด้วยการสร้างรูปแบบและเงื่อนไ้

สร้างพิธีกรรม ยึดนั่น ถือนี่ จนแยกไม่ออกอะไร ปัญญา อะไรตัมหา รวมกันจนมั่วไปหมด ฉันทั่งเห็นวิถีพุทธชัดเมื่อมายืนอยู่ตรงนี้ ตรงที่ๆ ไ้ใครๆ เขาไม่มายืนกัน ที่ไม่ยืนกันเพราะมัน “ขวางโลก” ฉันทั่งมันขวางโลก ฉันทั่งถือว่าการนั่งพร่ำบ่นพึมพำ เข้านิพพานไ้ไ้

เราเดินทางออกจากพุทธคยา หลังจากพรรคพวกทานอาหารเข้าเสริ้ง เราเดินทางตรงไปกุสินารา (Kusinaga) เพื่อเข้ากราบนมัสการองค์พระโพธิญาณปางอนูฏฐานไ้ไสยาสน์ หรือปางปรินิพพาน ใช้เวลาเดินทางประมาณ 8 ชั่วโมง มาถึงสถานที่ที่ไ้เียนพอดู

พวกเราเียน แม่เมตตาคิจิตและขอขมากรรมตรงประตูทางเข้า ก่อนจะเดินตรงไปสู่องค์พระเจติย์ อนุสรณ์สถานปรินิพพาน ที่นั่นภายในยังเต็มและพลุกพล่าน ไ้ด้วยผู้คน ต่างก็แย่งกัน เพื่อกราบสักการะองค์พระปฎิมาในท่าปางปรินิพพาน

ฉันนำคณะมาทางขวา และนั่งลงกับพื้นเพื่อกราบ ที่ตรงปลายผ้าพระบาท ฉันนำคณะน้อมระลึกและตั้งจิตถึงวันที่พระมหากัสสปะเจ้า นำคณะเหล่าพุทธสาวกมากราบนมัสการ ในขณะที่พระพุทธองค์เจ้าทรงปรินิพพานไปแล้ว กรตน้ำตากระชากใจอยู่ภายใน

นี่เป็นอีกครั้งที่ ข้าพระพุทธองค์ท่าน ได้กลับมากราบนมัสการอีกครั้ง การกราบนมัสการครั้งนี้ แม้ไม่มีพระมหากัสสปะเจ้าเป็นผู้นำ แต่ข้าพระพุทธองค์ท่าน ก็กลับมา นำคณะกราบนมัสการด้วยใจที่ศรัทธา และนอบน้อมยิ่ง การนมัสการครั้งนี้

ข้าพระพุทธองค์ท่าน ขอกราบนมัสการลาเป็นครั้งสุดท้าย ขอกราบลาเพื่อเข้าสู่นิพพาน ดำเนินทางตามแนวทางที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสชี้แนะไว้ดีแล้ว ขอกราบนมัสการลา เมื่อจบสิ้นชาตินี้ กรรมอันใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เคยกระทำล่วงเกินต่อพระพุทธองค์ท่านทุกๆ พระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ด้วยกาย วาจา และใจ ทั้งเจตนาและไม่เจตนา

ข้าพระพุทธองค์ท่านขอกราบ ขออโหสิกรรม และจะดำเนินชีวิตต่อแต่นี้ไปตามสังขาร และตรงเข้าสู่นิพพาน เมื่อกายนี้แตกสลายไปในปัจจุบันชาตินี้ ขอกราบนมัสการลาองค์ พ่อข้าผู้อยู่เหนือเศียรเกล้า

ไอ้ตอนนั่งตั้งจิตและสวดมนต์ กลุ่มคนไทยที่ไปกราบนมัสการด้วยเช่นกัน มันเดินกันให้วุ่น ตูมมันลอยอยู่ จนจะติดหน้าฉันที่นั่งกำหนดจิตอยู่ ตูมมันสายไปสายมาเฉียดๆ จมูกฉันอยู่นั้นแหละ สุดท้ายฉันก็เลยบอกคณะว่า..

เอาไว้อย! ตูต อยู่ข้างหน้า ช่างแม่งไว้อย! กูจะกราบแล้วพวกศรัทธา แหม่ม ...มันศรัทธาจริงจริง มันก้มๆ เงยๆ อยู่แถวตีนองค์พระมันไม่สนใจว่า พระสงฆ์ไทยด้วยกันอีก 4 รูป กำลังทำพิธีกราบนมัสการ ถ้าอยู่เมืองไทยสงฆ์โดนด่าแหก ว่าอ๊ี้แหกพวกนี้ ไร้กาละและเทศะ ทั้งๆ ที่เป็นคนไทยด้วยกัน

พอทำพิธีเสร็จ ฉันก็นำคณะออกมาเดินทักษิณาวนขวารอบๆ เจตีย์ พร้อมท่องอิติปิโส เดินจนครบ 3 รอบแล้ว พวกเราบางคนยังไม่ถอยออกมา ยังไปปรอเอาหัวกระแทกตีนองค์พระอย่างเมามัน สงสัยกลัวบุญจะไม่ถึงมันต้องเอามือเอาหัว เข้าไปแตะซึกหน่อย ขอให้ได้ลูกชกนิกก็ยังมี

ไอ้อ่าบังคนดูแลมันชอบใจ เพราะมันได้เงินใช้ แต่คนไทยชาวพุทธมมาย ต้องเอาหัวเข้า ไปทิ่มตีนพระ มันถึงจะศักดิ์สิทธิ์ มันถึงจะขลัง บุญที่พระสงฆ์นำกราบนมัสการและเจริญมนต์มันมีไม่พอ ไม่เชื่อใจ มันต้องได้ถากๆ ถูๆ องค์พระ ให้มันพังทลายไปเลย มันถึงจะแซบอีหลี

เราไป ให้เราไปเสียสละ ไม่ได้ไปเอา อย่าได้ไปหลงใหล งามาย ขนาดนั้น นั่นเป็นอนุสรณ์เตือนใจ เป็นที่ตั้งแห่งจิตแห่งพระพุทธรูปเจ้าเทวดาที่อยู่ดูแลรอบๆ ท่านไม่ชอบใจหรือ ท่านบอกจะไปขอโรมโหมทนาบุญด้านนอกนั้น

เมื่อเดินรอบมหาเจดีย์องค์ปรีนิพพานแล้ว ฉันจึงนำคณะมานั่งรอในกรอบซากของอิฐที่ดูเหมือนจะเป็นห้องทำพิธีขนาดใหญ่ เราเจริญภาวนาและเก็บดินที่นั่น ที่ตรงนั้น กลิ่นหอมมี 3 กลิ่น ที่แผ่เข้ามากระทบโสต

กลิ่นแรก คือ กลิ่นกำยาน เป็นกลิ่นของเหล่าเทวดาผู้เป็นพระภูมิเจ้าที่ อาบังกาๆ ที่สถิตย์อยู่ที่นั่น

กลิ่นที่สองเป็นกลิ่นน้ำอบไทย เป็นของเหล่าเทวดาผู้เป็นนางฟ้า มากราบนมัสการ

กลิ่นที่ 3 เป็นกลิ่นแป้งเด็ก นี่เป็นเหล่าเทวดาที่มีความบริสุทธิ์ อย่างน้อยก็เป็นพระอริยเจ้าชั้นพระโสดาบัน เป็นอย่างต่ำ

ทุกท่านได้มาร่วมโหมทนากับมนุษย์อย่างพวกเราอีกกว่า 40 ชีวิต เพื่อนำปฐพีอันเป็นผืนแผ่นดินรองรับ การปรีนิพพานแห่งพระบรมครูเจ้า เข้าไปสู่เป็นหัวใจขององค์พระพุทธรูปบุณพลึงใน แผ่นดินสยาม พวกเราได้มาโหมทนาบุญ

แล้วพวกเราได้ร่วมโหมทนาแล้วหรือยัง ...!

หรือเอามันส์เชื้อแขก ให้ตื่นพระมาลัยไว้บนหัว...!

ตอนเช้า พวกคณะเราเดินทางเข้าสู่เนปาล ตรงไปยังเมืองลุมพินี (Lumbini) เพื่อกราบนมัสการสถานที่ประสูติของพระพุทธองค์ท่าน ที่ลุมพินีวัน ระหว่างทางต้องผ่านด่านตรวจประทับตราพาสปอร์ตเข้าเมืองเรียกว่า ด่านโสนีสาวเนปาล

ที่จริงก็คือชาวอินเดียที่แยกแบ่งเขตประเทศปกครอง ด้วยตัวพวกเขาเองสมัย ตั้งแต่อังกฤษเข้าครอบครองนั้นแหละมั้ง แต่รูปพรรณสัณฐานหน้าตาดูคมคายกว่าชาวอินเดีย ในสายตาพวกเรา พวกเขาดูสะอาด เป็นแขกผสมมองโกล หรือพวกจีนทิเบตอะไรเทือกนี้

บ้านเมืองดูสะอาดกว่า แค่ข้ามพรมแดนก็จะเห็นความแตกต่างพวกเราถึงลุมพินีวันราวๆ บ่าย พวกคณะเราเดินเข้าไป ระยะทางเข้าไปถึงวิหารประมาณซัก 2 กิโลเมตร พวกเราเดินเท้า ส่วนฉันหนักหน่อย ไม่ได้ใส่รองเท้าเจ็บระบมเท้าดี และสมน้ำหน้า ให้มันระบมให้จหนักเป็นชาติสุดท้าย

ถ้าอยากเกิดอีก ก็ต้องมาเดินถอดรองเท้าให้ ระบบอีก เอากันให้มันเซ็ดกับการที่ได้เกิดกันไปเลย ที่วิหารกำลังมีการปรับปรุงสถานที่ ที่เนปาลมีทหารเยอะ พื้นที่ใดที่มีทหาร ดูแล้วไม่เป็นอิสระ ฉะนั้นจึงนำคณะกรรมการนมัสการขอขมาเดินวนทักษิณาด้วย อิติปิโส 3 รอบ แล้วถอยออกมายังสนามหญ้าด้านนอก พร้อมคณะพระสงฆ์อีก 3 รูป

เราสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยตรงหน้าเสาโอศก ที่แขกเอาปูนมาปั้นของจริง ที่ไชวน์นั้นเพิ่งทำ เมื่อรวมตัวกันพร้อมก็ออกไปหาที่ทำสมาธิจิตกัน ได้ที่ว่างตรงใต้ต้นหว่า หม่อม.. พอดีเลย ยังกะเรื่องราวในชาติดกยังงี้ยังงั้นที่ตรงนั้นเหล่าเทวดาได้มาพรมน้ำมนต์ บางคนก็รู้สึก แต่พวกหน่าๆ ไม่ค่อยรู้สึก

ที่ตรงนั้น ขณะนั่งสมาธิจิต บางคนในกลุ่มเกิดความรู้ทางจิตขึ้นมาว่า มีบางคนได้เคยเกิดร่วมสมัยเดียวกับพระนางสิริมหามายา พระมารดา ของเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดร่วมยุคเดียวกัน แต่ยังติดเนื้อติดมันอยู่ จึงนิพพานไม่ได้ในสมัยร่วมปัจจุบันแห่งพระพุทธองค์

ไอ้เรื่องอย่างนี้ มันเป็นเรื่องทางจิต เป็นเรื่องปรุงแต่งได้ อาจจริงหรือไม่จริงก็ได้ อย่าเพิ่งเชื่อ ถ้าเราเชื่อ ก็ขอให้พยายามทำความดีไว้ให้มากๆ อดีตเข้านิพพานตามพระพุทธองค์ไม่ได้ชาตินี้.. รู้แล้ว พยายามทำจิตยึดความดีเข้าให้ได้ จะได้ไม่ต้องมานั่งงอนอดีตกันอีก

คณะเราก็บิดินจากสถานที่แห่งนี้เป็นแหล่งที่ 3 เหลืออีกแห่งเดียวคือ สถานที่แสดงปฐมเทศนาธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ที่เมืองพาราณสี พຽนี้เราจะไปกัน ที่สวนลุมพินีนี้ เราขอคืนที่เขา กำลังขุด ซึ่งอยู่ภายในอาคารองค์วิหาร

ขอแค่หยิบมือเดียว พวกทหารมันไม่ให้วะ มันหวงประเทศมันมีดินน้อย มีแต่กรวด ใจก็เลยแห้งแล้งตามสุดท้าย มีผู้มีบารมี จำรูปี แอบได้มาหน่อยหนึ่ง เฮ้อ...! เอาออกมาจนได้ ดินแห่งปฐพีรองกำเนิดประสูติแห่งพระพุทธองค์เจ้าที่สวนลุมพินีวัน

รอบนอกเมื่อเดินออกมา จะมีวัดจากชาติต่างๆ ที่นับถือพุทธศาสนาเข้าที่ก่อตั้งเป็นวัดเป็นสถานที่พำนัก และรวบรวมพลของแต่ละชาติ ฉนั้นเดินไวกว่าใครท่านมหาพลตามหลังกมา คนอื่นๆ ไม่รู้หายไปไหน ฉนั้นกับท่านมหาได้ แอบย่องไปเยี่ยมวัดของชาวทิเบต ที่นั่นบรรยากาศแบบจีนๆ มีดๆ แคมๆ ครึ้มๆ

ก่อนเข้าประตูวัด เทวดาของพวกเขาก็หักทลายด้วยกลิ่นกำยานแปลกๆ ขนหัวลุกชู ผ่เมตตาคิดแล้วเดินเข้าไปอย่างองอาจ เหมือนๆ เข้าไปในวัดเส้าหลินของหนั่งจิ้น ถ้าเป็นยังงั้น ฉนั้นก็เป็นจิ้งงละวะ เพราะจิวรฉนั้นคร่ำและปะไปทั้งผืน รองเท้าก็ไม่ใส่

พวกทิเบตมองมาทางฉันเขม็ง สงสัยกลัวเข้ามาขโมยของ แต่แห่ม..ท่าทางของฉันมันก็ช่าง งามอาจเหลือเกิน ชวนเรียกสันตีนออกมากระต๊ปไม่น้อย ไปยืนจ้องมองพระพุทธรูปปฏิมาของเขานิ่งๆ ยืนนิ่งๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ท่านคิดดูสิ อยู่ๆ ไม่รู้ไอ้บ้าหัวโหล่นมาจากไหน ห่มผ้าคร่ำๆ ขาดๆ ปะๆ รองเท้าก็ไม่ใส่ แถมมีป้ายปานแดงๆ ตรงหน้าผากเหมือนพวกอินเดีย มายืนจ้องพระพุทธรูปของเขาเขม็ง ไม่กระพริบตา

พวกแม่ชีชาวทิเบตหรือพวกมองโกลเสียก็ไม่ว่า ถอยออกไปรวมอยู่จุกหนึ่ง ตั้งท่าสงสัย ชักพักฉันก็ก้มลงกราบ ...! มีเสียงหายใจเฮือกใหญ่ๆ ฉันถอยกลับออกมา แล้วชวนท่านมหาที่ท่าทางอ่อนน้อม คนละฟากกับท่าทางฉัน ถอยจากออกไป พอดีเจ้ามุงหน้าเข้ามาตาม คงนึกว่า ฉันคงหลงทาง

เมื่อออกมาก็เจอพระจีน แม่ชีจีน และฆราวาสจีน เขาผงกหัวให้ ช่างๆ มีแม่ชีจีน ก็ไม่รู้จีนหรือทิเบต มั่วส่งไปจั้น...! เขากำลังนำถ้วยมาใส่น้ำมัน แล้วคนของเขาพากันจุด นับว่าเพื่อการมีชีวิตให้เจริญรุ่งเรืองโชติช่วง ชัชวาล... ฉันไปยืนดู เห็นถ้วยจุดไฟเป็นร้อยๆ ถ้วย เหลียวซ้ายดูขวา ไม่เห็นมีใครสนใจฉันแล้ว เลยเอื้อมมือเอานิ้วชี้กับหัวแม่มือไปจับตรงเปลวไฟ ตั้งใจแล้วกดฟุบเดียว เปลวไฟดับ อะ! ไม่ยกกะร้อนเท่าไร

เลยเอื้อมไปดับถ้วยโน้นมั่ง ถ้วยนี้มั่ง เป็นที่หนุกหนาน ชวนท่านมหาลองดูด้วย แต่ท่านมหาไม่อยู่ท่านมหา หายไปไหน ... มีแต่ใครก็ไม่รู้ หลากๆ คน เอาฟันบนกัดปากกลาง มือเท้าสะเอว หายใจพืดพาด จ้องมองฉัน เอานิ้วดับไฟด้วย ความเครียดแค้น ฉันกะจะดับต่อให้หมดแถวเลยต้องชะงัก มือค้างเต็ง อยู่กับที่ ดูหน้ายายพวกนั้นที ดูเปลวเทียนที่ดับไปแล้วด้วยน้ำมือของฉันที เพื่อแก้เขิน

เลยดับแม่งอีก 2 จี๊ก หน้าพวกนั้นขมวดคิ้วและได้ยินเสียงหายใจเข้าแรงๆ ฉันพูดภาษาอังกฤษออกไปว่า “เขาห้ามเอามือดับหรือ หรือ ฮะๆ ขอโทษๆ ดับไปไม่ก็ลบถ้วยเอง เดี่ยวจุดไฟให้ใหม่ ...!” แล้วฉันก็เลยลองเอามือสะบัดใส่เปลวไฟ กะทำเล่นๆ สนุกๆ ซิบหายใจเอ๊ย!

ตาฉันแทบหลุดจากเบ้า ไฟในถ้วยน้ำมันดับพริบไปกว่าครึ่ง อยากรชมือเอานิ้วกลับมากัดไว้ที่ปาก เหลียวซ้ายดูขวา ซอริๆ ๆ ๆ ไอ้บ้ามหาพลหายหัวไปไหนแล้ววะ ไอ้พลโวย ไอ้พล ช่วยกูด้วยโวย มันจะรุมกระที่บูกแล้วโวย...!!

ฉันเดินจากมาคุยหนึ่งกับท่านมหาพลด้วยท่าที่สบายๆ แบบไม่มีอะไรเกิดขึ้น ท่านพลช่างไม่รู้อะไรเลย ด้านหน้าไม่เป็นอะไร ยังดูดี แต่ด้านหลังเต็มไปด้วยรอยตีน แถมยังมีหอกกับอิโต้เสียบแผ่นหลังอีกหลายอัน

พูดไปยิ้มไปกับท่านมหา ต้องหายใจเบาๆ แต่ซูดเข้าแรงๆ ไม่งั้นเลือดกำเดาไหลย้อน คนอื่นรู้ทั้งหมด ว่าไอ้บ้าไปโดนตีนทั้งพระ ทั้งชี และฆราวาสชาวทิเบตมา

อ้อ ...! อีกอย่างเขาเรียกฉันว่า “ท่านลามะ” ท่านลามะอย่างฉันเสือกเอามือไปดับดวงไฟสัญลักษณ์ของชีวิต พวกเขา “ตายท่า ภูไม่รู้มาก่อนนี่หว่า นึกว่าจุดกันเล่นๆ โก้ๆ”

มิน่า ...! พวกถึงยืนดูไฟของตัวเองที่โดนท่านลามะใช้นิ้วดับ ด้วยน้ำตาที่ไหลพราก ฉันไปดับความเชื่อของเขา เมื่อดับแล้วทำให้เขาเชื่อว่า ชีวิตของเขาต้องมีตม่น หากความสว่างเจริญขึ้นไม่ได้

แต่ภายหลัง ฉันก็เอนี่จี้ๆ ฟูไฟก็ลุกติดขึ้นมาอีก ที่สุดพวกเขาพอใจ เพราะฉันซุบชีวิตใหม่ให้ โดยใช้เงินรูปปีของเจ้าม่งหน้า บอกเขาว่า ให้เปลี่ยนไฟในถ้วยให้เขาใหม่ เห็นมะ...! แค่นั้นซี่ ไฟก็ลุกโชนกลับขึ้นมาใหม่ ด้วยเงินรูปปี และแม่ซีทิเบตที่เฝ้าศาลา ที่ช่วยกันจุดไฟชีวิตให้ใหม่ ท่านลามะโหนกจงเจริญ ...!!

ระหว่างทางเดินกลับไป จะเอากับคณะสงฆ์ไทย กำลังเดินคุยโขมงโง่งเงงลั่นทางพวกมันหยุดก็ก๊ ...! เป็นสงฆ์รุ่นๆ ทั้งนั้น ไม่รู้อยู่ที่นั่นหรือมาเที่ยวเยี่ยมชม เพราะไม่มีขรราวาตามเลย “เฮ้ยๆ ะ ลามะรีเปล่าวะ ...!”

ฉันไม่รู้ไม่ชี้เดินสำรวจอย่างมีสติ เสียงพวกมันเจียบไปพักใหญ่คงสงสัยกัน เพราะท่านมหาพลยังงักก็ดูเป็นพระไทยแท้ แต่ตัวฉันพวกมันดูไม่แน่ว่าแท้หรือเทียม ที่สุดก็ได้ยินแว่วๆ ว่า “สงสัยพวกลามะ” แล้วมันก็คุยเรื่องซี่ เรื่องเยี้ยว เจี้ยวจ้าว เฮฮากันต่อไป

ไอ้เดียร์ถีย์พวกนี้ ทำลายสงฆ์ไทย ทำให้ใครๆ ดูถูกดูแคลนทายาทแห่งพระพุทธองค์เจ้าอุตสำหรับมาอยู่อินเดีย ดินแดนแห่งพุทธภูมิไม่สำรวจจิต สรรวมกาย จับกลุ่มกันได้ ทำลายศาสนาพุทธ และเป็นพุทธอย่างไทยๆ ...!!!

ตอนเช้า หลังจากทุกคนทานอาหารเสร็จ เราก่อเดินทางกันไปยังเมืองพาราณสี (Varanasi) เมืองอันไรซึ่งราตรีจะหลับไหล เมืองอันมีไฟลุกโชนมาตลอดกว่า 4,000 ปี

นี่ ...เขวากันอย่างนี้ เป็นเมืองโบราณ มีวัฒนธรรมอันยาวนานก่อนจะมีพุทธศาสนา ช่วงเช้าหมอกจางจัด มองทางเบื้องหน้าไม่ค่อยเห็น รถบัสต้องจอดเป็นระยะๆ เส้นทางก็แสนจะคับแคบ วัว เทียมเกวียนเอย รถเอย คนเอย อยู่ๆ ก็ไพล่มาหน้ารถ ต้องเบรค ต้องหักหลบกันวุ่นวาย

เราเดินทางจมหายมลายไป ในกลุ่มทะเลหมอก หมอกคล้ายควันหนาแน่นมาก รอบๆ ตัวชาวโพลนไปหมด อากาศเย็นสบายตัว กว่าจะผ่านไปถึงกรุงพาราณสีได้ก็โน่นแหละ เย็นเกือบคำรถบัสตรงเข้าพักโรงแรม เป็นโรงแรมชั้นดี อาหารดี และพวกเขา กำลังมีงานแต่งงาน

สรุปวันนั้น เรานั่งรถกันทั้งวัน ลงจากรถแล้ว นั่งบนพื้นปูน รู้สึกนุ่มน้ม เพราะตากเด็กบวมออกมาคืบเศษ ริตสีดวงที่เคยอักเสบ มันหล่อหลอมกันเป็นเนื้อเดียวกับตุต เราไม่มีรู้ให้ชื้อออกมาชมโลกอีกต่อไป...

ตอนเช้า หลังจากรับประทานอาหารเช้า พวกเราขึ้นรถบัสปรับอากาศ ที่จริงไม่เคยเปิดปรับอากาศกันซักเท่าไร พวกต้องการแต่ฮีตเตอร์หรือไม่ก็ปิดแอร์ตลอดการเดินทางที่อิสตันบูลทุกวัน เราได้เข้าไปสักการะสถูปเจดีย์ อนุสรณ์แห่งปฐมเทศนา ที่พระพุทธรูปองค์ทรงโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง 5

พวกเราเลือกนั่งตรงสนามหญ้าทางทิศตะวันตก หันหน้าเข้าหาทิศตะวันออก ฉันนำขอขมากรรมและกล่าววาเพื่อเข้าสู่นิพพาน ณ ที่ตรงนี้อีกครั้ง และได้รับการสาธุโมทนาคุณจากเหล่าเทวดาพระภูมิเจ้าที่ด้วย

จากนั้นก็เข้าสู่การทำสมาธิจิต ท่องธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ฉันแปลแบบพิสดารแนวแนวของฉัน ให้ฟังกันอย่างง่ายๆ เป็นภาษาไทย แล้วจึงนำดินอันเป็นสังเวชนียสถานสุดท้าย ณ..ที่เราทำสมาธิจิตนั้น ใส่ถุงกลับไปสู่แผ่นดินอันเป็นมาตุภูมิสยาม เป็นอันว่า สิ้นภาระ จบพิธี ของการมาทำ การกิจครั้งนี้

ฉันมองไปรอบๆ สายๆ ผู้คนเริ่มพลุกพล่าน ชาวจีน ชาวทิเบต พม่า ไทย ลาว อะไรต่ออะไร เดินกันเนืองแน่น พวกเราเดินวนทักษิณา ด้วยอติปิโส 3 รอบ แล้วจากออกมา ในสถานที่นี้ พวกเราบางคน รู้สึกว่าจะเป็นโยมณัฐ เจ้ามหา เศรษฐินี่แห่งเจ้าของโรงพิมพ์

ได้ถ่ายภาพสถูปปฐมเทศนา ภายในภาพมีรัศมีดวงโลหิตธรรมสีแดงสถิตย์ อยู่ตรงกลางของมหาสถูปเจดีย์ ภาพนั้น พิจารณาแล้วเป็นมงคล อย่างยิ่ง หวังว่ามหาเศรษฐินี่ คุณนายณัฐ คงพิมพ์แจกฟรีให้กับพี่ๆ น้องๆ อีก ชมขนาดนี้ ไม่พิมพ์แจกก็อายแขกมันละโว้ย!!

เราต้องเดินทางกลับกันอีก ต้องใช้เวลาเดินทางกว่า 16 ชั่วโมง เพื่อให้ถึงสนามบินก่อนขึ้นเครื่อง ทัวร์ทริปนี้ปรากฏว่า “บุญหนักและตากบวม เต๋อจ้า” เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการเดินทาง ไม่ค่อยได้ท่องเที่ยวที่ใดนัก ต้อง รีบๆ แวะนานไม่ได้ ถ้าคิดมาเที่ยวก็กร่อย ถ้ามาเอาบุญกุศลละก็ ...เต็ม...!

อินเดียเป็นประเทศที่กว้างใหญ่ สองข้างทางที่เราไปมีแต่ท้องทุ่ง ผู้คนอยู่กระจาย กันไปทั่ว มีจำนวนผู้คนกว่า 1 พัน 1 ร้อย ล้าน 80 เปอร์เซ็นต์ของผู้คนอยู่ตามชนบท 20 เปอร์เซ็นต์อยู่ตามเมืองน้อยใหญ่ และ ร้อยละ 70 ของประชาชนเป็นเกษตรกรอินเดียไม่มีศาสนาใดเป็นศาสนาประจำชาติ

เป็นประเทศประชาธิปไตย ประชาชนมีสิทธิ ในการเลือกที่จะนับถือศาสนา แต่ส่วนใหญ่ ทั้งประเทศนับถือฮินดู ราวๆ 80 เปอร์เซ็นต์ อิสลามประมาณ 14 เปอร์เซ็นต์ คริสต์ ประมาณ 2-3 เปอร์เซ็นต์ พวกซิกข์ซัก 2 เปอร์เซ็นต์ พุทธมีไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ พวกเซนประมาณครึ่งเปอร์เซ็นต์ และลัทธิต่างๆ อีกประมาณครึ่งเปอร์เซ็นต์

ถูกไม่ถูก ต้องไปตบกระโหลกเจ้ามूंหน้า ไกด์อินเดียโน่น ...ฉันแค่จำมา อินเดียมี 28 รัฐ ภายใต้ของรัฐบาล 7 เขต เมืองหลวงคือ นิวเดลี ทิศเหนือจรดจีน และเนปาล ทิศ..อะไรวะ ตกลงนี่...จะเล่าเรื่องมาอินเดีย หรือ จะฟังประวัติศาสตร์ภูมิศาสตร์อินเดียกันแน่...ช่างแม่งอินเดียก็แล้วกัน...!

ช่วงที่เราเดินทางไปกันนี้ เป็นช่วงกลางเดือนมกราคมทางอินเดีย กำลังหนาว อุณหภูมิบางเขต 2 องศา ยิ่งถ้าขึ้นเหนือมาทางเนปาล ใกล้เคียงเขาหิมาลัย อาจเจอสภาวะติดลบ ไข่แบนติดกับกระเพาะเยี่ยวเลย มันหนาวจัด

คนขับรถของคันที่ฉันนั่ง ชื่อเจ้าชาร์ลิตอนแรกเราเรียก คุณชาร์ลิต ภายหลังเราเรียกไอ้เปรตบ้าง ไอ้ชิปหาย วายปวงบ้าง ตามแต่สถานการณ์ ไอ้คุณชาร์ลิตขับรถเอาหัวใจของฉันและใครๆ ในรถคันนี้ แทบหัวใจวายตาย

ไอ้ฉันไม่รู้จักเบรก ทางแยก ทางโค้ง ทางแคบ ทางสวน แม่งมันไม่เบรกชะลอเพื่อดูทาง ว่าปลอดภัยหรือไม่ ปลอดภัย ไอ้เปรตชาร์ลิตมันพุ่งเข้าไป ไม่บันยะบันยัง มันโหดยิ่งกว่านั่งรถไฟเหาะตีลังกา เพราะนั่น เสียงแค้นไหน มันก็อยู่ในรางและไม่มีใครสวน...

แต่ไอ้ที่ ทั้งรถสวน ทั้งคน ทั้งสัตว์และถนนที่ขรุขระ มันขับแบบ กระโจนพรวดๆ เข้าไป วันแรกๆ ทำใจไม่ค่อยได้ พวกผู้ชายยัง กรีดกันเป็นตุ๊ดไปเลย โดยเฉพาะฉัน นั่งหน้าเห็นจะๆ กับถนนที่มันกำลังวิ่ง

เวลาถนนโล่งๆ มันวิ่งช้าๆ แต่พอเวลาที่มีรถอยู่ข้างหน้า มันต้องรีเพื่อเข้าไปแซงให้ได้ และทุกครั้งที่แซง มันก็มีรถสวนมาทุกที ถนนมีแค่สองเลน และเป็นถนนแคบๆ ทางสวนมากก็มีรถใหญ่พุ่งขึ้นมาเพื่อที่จะแซง

ไอ้บ้าชาร์ลิตมันก็พุ่งขึ้นไปเพื่อที่จะแซงให้ได้เหมือนกัน ไอ้รถข้างหน้า ทั้งไปและมา มันก็วิ่งเต็มเลนทั้งสองกัน อยู่แล้ว มันก็ยังเหยียบคันเร่งเพื่อที่จะเข้าไปมุดไอ้ช่องแคบๆ เล็กๆ ที่อยู่ระหว่างรถที่จะแซงและรถที่มันสวน แล้วยังมีไอ้บ้า กำลังแย่งแซงรถที่กำลังสวนนั้นมาอีกคันเบ่อเร่อ

ไอ้ชาร์ลิตมักหักพวงมาลัยปาดหน้า มุดเข้าไปช่องเล็กๆ นั้น ส่วนไอ้คันที่แซงสวนมาก็หักปาดหน้าคันที่มันแซง โอ...พ่อแม่เจ้าเอ๊ย หัวรถต่อหัวรถมันห่างกันเฉียดเบียดเสียดกันไม่ถึงคืบ ด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่าร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง และ มันก็แซงและขับกันแบบนี้ตลอดเส้นทางทั้ง 7 วัน

วันแรกๆ นั่งอยู่ดีๆ ต้องลุกขึ้นมาร้อง เฮ้ย...! เฮ้ยๆ ๆ! บางทีกำลังเทศกาลธรรมกันบนรถ ต้องเทศนาไปแล้วเฮ้ย...ไปเป็นช่วงๆ ชาวอินเดียเขาขับรถกันน่ากลัว ทางแยกทางผ่านไม่ค่อยจะเห็นไฟเขียวไฟแดง รถมันปาดหน้า แซงกัน ไปมาน่ากลัว

ถามเจ้ามุงหน้าว่าซบอย่างนี้ ไอ้เจ้าชาร์ลีเคยมีอุบัติเหตุกันบ้างรีเปล่า เจ้ามุงหน้าพยักหน้า ทำเอาฉันใจหาย สงสัยมาตายฟรีตอนซี้รณนี่แหละวะ

เจ้ามุงหน้าพยักหน้า แปลว่าไม่เคย เราก็เลยอุ่นใจ แต่ที่ใจไม่อุ่นขึ้นมาอีกรอบ ตอนที่เจ้ามุงหน้าตอบต่อว่า “ฉานก็ไม่เคยมากับไอ้ชาร์ลีด้วยเหมือนกัน”

ไอ้เจ้าชาร์ลีบอกฉันว่า “เชื่อฉานเหอะอาจารย์ พระคิระคัมครองฉาน โค้งเค็งไม่น่ากลัว ฉานเก่งฉานทำได้ คิระคัมครอง” หม่ม..โค้งไม่ใช่ปัญหา ปัญหาอยู่ที่มึงแหกโค้งไว้ว ...คิระของ เอ็ง ข้าไม่เชื่อ ข้าเชื่อซบตีๆ หน่อยซิวะ...!

อยู่หลายวันเช้า เราถึงได้เข้าใจว่า พวกเขาชาวอินเดีย เขาซบรถกันแบบนี้ ต่างคนต่างแย่งที่จะไปก่อน เขาไปเบรคกันแรงๆ ตัวโก้ง ก็ไอ้ตอนที่ชนกันนั่นแหละ

พวกเรานั่งด้วยความหวาดเสียว แต่ไม่เกิดหรือเห็นอุบัติเหตุในเส้นทางเลย พวกเขาไม่มีวินัยการซบซี้ แต่การซบซี้แบบนั้นนั่นแหละ เป็นวินัยของเขา ประเทศเขาเป็นเมืองเกษตรกรรมซี้ว๊ว และอุตสาหกรรม รถบรรทุกเยอะ ประชาชนส่วนใหญ่ยากจนแร้นแค้น

บางพื้นที่ ผู้คนออกมาตัดรถกลางถนน เพื่อจะขออะไรก็ได้ที่ติดรถมา ตรงนี้ก็น่ากลัวเหมือนกัน มันเหมือนปล้นกัน กลางถนน พวกหนุ่มๆ เด็กๆ ออกมายืนดักเต็มถนน เจ้ามุงหน้าต้องตะเพิด

ส่วนเจ้าชาร์ลีตะเบรคชนิดหน้อยแล้วพุ่งเข้าไป พวกนั้นต้องโดดกันกระจาย มุงหน้าบอกว่า พวกนี้มารอดักถือเป็นการจ่ายภาษีค่าผ่านหมู่บ้าน นี่ถ้าใครซบรถมาเอง...น่ากลัว

เส้นทางที่เราเดินทางเป็นถนนเส้นเดียวสายเดียว ผู้คนสูมตัวและสร้างซี้ว๊วบ้านเรือนด้วยอิฐและดินผสมซี้ว๊ว เรียงรายข้างๆ ทาง

ไม่ทราบว่ นอกจากเส้นทางที่รถผ่านนี้ ยังมีถนนตัดเข้าไปสู่หมู่บ้านภายในอีกหรือเปล่าเพราะพวกเขามักอาศัยเส้นทางในการลำเลียงพืชและเกษตรกรรมยังมองไม่เห็นเส้นทางอื่นใดเลยตลอด 7 วันแห่งการเดินทาง สองข้างทางมีต้นมะม่วงอายุเป็นร้อยปี มีตลอดทั้งเส้นทาง

ไม่รู้ใครปลูกไว้ เจ้ามุงหน้าเขาบอกว่า อินเดียมีมะม่วงเป็นต้นๆ อย่างนี้เยอะ เขานำมะม่วงมาคั้นเนื้อทำเป็นน้ำมะม่วง บางแห่งมีรสชาติดีมาก เขามีน้ำมะม่วงกินกันทั้งปี

ระยะทางจากลุมพินีถึงพาราณสี มีอีกอย่างที่ น่าสนใจ ก็คือ มะขามป้อมต้องบอกว่านี่คือ โคตรมะขามป้อม ลูกมันเท่าๆ กับมะนาว เจ้ามุ่งหน้าบอกว่า ถ้าประเภทที่เขาคัดพิเศษ ลูกขนาดผลส้มหรือแอปเปิ้ลไปโน่นเลยรสชาติชุ่มคอดีมาก ไม่เผื่อนเหมือนมะขามป้อมลูกเล็กๆ บ้านเรา

ถ้าหากเราต้องการ เมื่อเห็นที่เขาเข็นขาย ให้จอตลอดซื้อเลย อย่ารอและเชื่อไก่อด์ ว่าค่อยไปซื้อเอาข้างหน้า พอใจอะไร พอบอะไรให้ซื้อเลย เพราะข้างหน้าอาจจะไม่มีอะไรให้ซื้อ เพราะปรากฏว่า เมื่อมาถึงพาราณสี ไม่มีมะขามป้อมซะแล้วไอ้บั้งมุ่งหน้ามันไม่..!

บางเขตบางที่ในนวนอุทยานประวัติศาสตร์ ให้ระวังพวกแขกเดินมากระซิบขายของแปลกของเก่ามันจะทำการเป็น เหลียวซ้ายมองขวา แล้วพยักหน้าให้เห็นของในมือที่โผล่ให้เห็นแยมๆ บอกว่าเป็นของเก่าของโบราณชุดได้

ไอ้พวกบ้าหินเก่า พระแกะเก่าเห็นเข้า ถามว่าเท่าไร ถ้ามันเห็นท่าทางเราอยากได้ มันกดซะหมื่นรูปี เราบอกว่าแพง สายหน้าไม่เอา มันหันซ้ายมองขวา แล้วบอกว่า เอาเหอะ! ขึ้นเดียวในโลก 8 พันพอ

ถ้าไม่เอาอีก มันก็จะลดลงมา ลดลงมา ที่สุดไปจกกันที่ 1 พันรูปี ไอ้โห.. โคตรถูกและต่อเก่งจังเลย ต่อได้ไง จากหมื่นลดมาเหลือพัน พวกเอามาอวดกัน.. พอออกมาข้างนอก เจอแหล่ง.. 3 อันร้อยคร้าบ 3 อันร้อย

ไอ้เจ้านั้นมันเก็บของเงียบกริบ ไม่ยอมควักออกมาให้ชมอีกเลย มีช่างหินแกะ เป็นหินจริงๆ เป็นหินอ่อนหรือหินชนวนตัวเท่ากำปั้น แกะกลวงด้านใน แถมยังมีช่างหินแกะตัวเล็กๆ อยู่ในตัวข้างอีก มันช่างแกะซ้ำแกะซ้อนได้อย่างสวยงามถามดู มันบอกว่า 2 พัน เราไม่เอา แต่ก็อยากได้เหมือนกัน ตื้อไปตื้อมาต่อมันเหลือ 500 มันโอเค

แต่พอดีพวกเราในกลุ่มบอกว่า โอ๊ย...มีแค่ 300 เอา 300 เหอะ มันนั่งคิดดู แต่ก็โอเค อีกคนเห็นต่อได้ ตรงนั้นแค่ 200 เอง ซีมัวไปด้านนอก มันถอนหายใจลังเล เอ้า 200 ก็ 200 แต่ขอเป็น 200 บาทนะ ไม่ใช่รูปี

พวกเราก็โวยวายอีก เพราะรูปีถูกกว่าบาท รวมๆ แล้วก็ตกประมาณ 160 บาทไทย มันหยวนไฉนแฮ้ย มหาพลตะครุบทันที โอ... งานฝีมือ หาได้ที่ไหนจาก 2 พัน ลดเหลือ 160 ฉันทก็เห็นดีด้วย ค่าแรงแกะยังทำไม่ได้เลย...!

ด้านนอก มีช่างไอ้พวกนี้และอย่างอื่นที่เป็นหินแกะเต็มไปซะหมด ไอ้ช่างนั้น มีคนซื้ออย่างโง่ๆ ได้ตัวละ 50 รูปี จะซื้อซึกก็ซึกก็ได้ พระดินที่ไม่ว่า เอามาจากดินสังเวชนียสถาน ที่กตเป็นพิมพ์พระปฐมเทศนา ถ้าซื้อที่วัดไทยที่ลุมพินีองค์ละ 70 บาทหรือประมาณ 100 รูปี ที่นี้ 2 รูปี

ถ้าเป็นองค์เล็กๆ อย่างเจ้าเอ้ซื้อมา รู้สึกว่าร้อยองค์ 60 รูปี หรือ 60 บาทใช้ไหมเจ้าเอ้ สรุปลแล้ว โง่หลาย คร้าบ โง่ และ โง่ โง่ หลายๆ ไปอีกทีอย่าเพิ่งรีบซื้อ ช่างตัวใหญ่ๆ แกะนอกแกะในได้สวยมากมันตั้งขาย 5 พัน รูปี เราซื้อมาในราคาพันรูปี ก็ตกประมาณหกร้อยกว่าบาท

แต่ตอนรถจะออก พรรถพวกซื้อได้ 2 ตัว 500 กูอยากจะทำข้างหินแล้วเขยี้ยั้งทิ้งใส่ร้านรถเข็นมันสรุปลแล้ว มันสามารถขายได้เกือบทุกราคานั้นแหละ ถ้ามันพอใจเราอย่าเอาความอยากเข้าไปซื้ออีกแล้วกัน

แต่ว่าเมื่อกลับมาเมืองไทย ซื้อมาเก็บไว้หะ เอาราคาที่เราพอใจ อย่าไปสนใจราคาทีใครจะต่อได้ มันมี คุณค่ามากและถูกมากๆ เมื่อเทียบถึงคุณค่าและฝีมือแรงงาน โดยเฉพาะพระพุทธรูปแกะเป็นรูปไข่ มีองค์ พระพุทธรูปสวยงามมากแกะอยู่ด้านใน ไม่รู้เขาแกะหินลงไปได้อย่างไร เอากล่องขยายส่องก็ไม่เห็นไม่พบ รอยต่อ ทำได้เรียบร้อยดีมากๆ เป็นหินด้วย แกะด้วยมืออีกต่างหาก

ราคาเมื่อต่อเสร็จราวๆ 180 บาทไทย ที่เขาซื้อถวายเป็นบุญมา พายุที่แพกลางน้ำเอาไปกินซะแล้ว แตกเป็นสอง ซีก นี่กะจะนั่งเครื่องบินไปซื้อมาเก็บไว้ดูเล่นอีกซักใบ จำค่าเครื่องบินไปสองหมื่น เพื่อไปซื้อไข่หิน 180 บาท มันนำไปจริงๆ ไปซื้อด้วยกันมะ ...

ตอนเช้าๆ เวลาเรานั่งอยู่บนรถ ถนนที่นี่ส่วนใหญ่เขายกสูงกว่าพื้นทั่วไปมาก จึงมองเห็นเป็นทุ่งอยู่ด้านล่าง บางครั้งเราจะเห็นสาวๆ ชาวอินเดียนั่งล้อมวงกันคุยสนุกสนาน ไร่ซึ่งชายหนุ่ม กลุ่มสาวๆ เขานั่งล้อมวง คุยอะไร ทำอะไร กันหนอ ...?

เจ้ามุ่งหน้าบอกว่า “มันนั่งซี้” โอ้ว...มันนั่งล้อมวงคุยกันและซี้ไปด้วย เวลาเข้าอากาศกำลังสดใส ไร่เจ้าสู่มัน บอกว่า “รู้แล้วๆ คำว่า ซี้สงสัย และ ซี้คุย มาจากที่ไหน มันนั่งล้อมวงถามไถ่ซึ่งกันและกัน แล้วซี้ ออกมายืนยันให้ด้วย ” ฮา...กันทั้งรถ... จริง จริง

พวกเขานั่งซี้กันข้างทางบ้าง กลางทุ่งบ้าง โดดเดี่ยวบ้าง เป็นกลุ่มบ้าง ไร่ที่เป็นกลุ่มก็ไม่ใช่ต่างคนต่างซี้นะ เขาหันหน้าล้อมวง ซี้ไปคุยไป เขี่ยดิน เล่นไป นี่ถ้าเกิดคุยกันผิดใจ สงสัยพวกเอาซี้เป็นกระสุนขว้างหน้ากันและแน่

พวกเขาไม่ได้อาการนั่งซี้ในที่โล่งๆ เขาคุยกันเป็นเรื่องธรรมดา บางคนกำลังซี้อยู่คนเดียว ปกติซี้ต้องยี่ดออกจากตุตซีกคืบ พวกเล่นขมิบตุตตัดโตะ... ทิ้งไว้ดูต่างหน้าแค่ 2 นิ้ว แล้วก็เดินกระหย่องกระแหงงถลกโสร่ง หรือขอบกางเกงไม่ให้โดนตุต ไปนั่งแทรกที่ในกลุ่ม เบ่งซี้ในตุตที่เหลือให้ม้วนกลมเป็นเจดีย์ หายใจออกดัง... ฮ่า...แล้วไม้กัน

มันไม่กันภาษาฮินดู ถ้ากองซี้ที่ซัดเป็นเจดีย์สูงถึงตูด มันก็ขยับหาที่ก่อเจดีย์ใหม่ ขยับตูดไปปากก็ไม่ไป ซี้ก็หย่อนแမ်းลงไปขตกลมเป็นเจดีย์อีก วงนี้ไม่ไม่มันส์ มันก็ขมิบตูดเดินกระหือองกระแห่ียงไปหากลุ่มซี้สงสัยใหม่ ... ซี้เสรีจต่างคนต่างไป ทิ้งให้ซี้สงสัยเป็นกำพร้าวอยู่เต็มกลางทุ่งและข้างถนน

โอ้...โอ้พวกลูกกำพร้าว โดนตูดแขกขมิบทิ้ง ...! ถ้าเราจะจอดรถที่อินเดีย กรุณาดูซี้กำพร้าวข้างๆ ทางหน่อย เพราะซี้หน่อยๆ ใหญ่ๆ พวกนี้ จะกระโดดติดขาขึ้นมาบนรถด้วย แรกๆ เราเห็นคนนั่งตูดขาวๆ ดำๆ ข้างๆ ถนนคิดแล้วว่าพวกเขากำลังนั่งซี้กันแต่นี่นี่กว่าพวกเขาจะกล้าซี้เวลาเช้าๆ ละพีน้องเอ๊ย เขาไม่ได้อายกันแล้ว

การซี้เป็น วัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาวอินเดีย จะอยู่เหนือ อยู่ใต้ อีสาน ออก ตก ซี้กันริมถนนกันทุกคน ไม่มี การแอบเข้าไปซี้ในป่า เจ้ามุ่งหน้ามันบอกว่า “ช่วยซี้กันเยอะๆ นะแหละดี จะได้เป็นอาหารหมา อาหารแพะ แลมาเป็นปุ๋ยให้ต้นไม้เจริญเติบโต คื่นธรรมชาติไปสู่ธรรมชาติ”

โอ๊ะ...คิดสุดยอด แล้วเอาอะไรเซ็ดตูด เจ้ามุ่งหน้าตอบว่า “ไม่ต้องเซ็ด” “หมา แพะ แกะ วัว มันก็ซี้ ไม่เห็นตัวไหนเคยเซ็ดตูดกันเลย ซี้มันสกปรกจะเอามือไปโดนได้ไง เหม็นตายซัก”

เอ๊ะ...ตกลงนี่ซี้สกปรก หรือ ที่ทำการซี้ไปทั่วนี้ ไม่สกปรกกันแน่ ฉันท่องกับพวกเขาจริงๆ “แล้วนี่แกล้างตูด รียัง เจ้ามุ่ง” มันส่ายหน้า ฉันท้อง เอ๊ย...มันง... “ฉันทล้างตูดแล้ว ตมดูได้” แล้วแกส่ายหน้าทำไม “เฮ้อ... ส่ายหน้าก็หมายความว่า ล้างแล้วไง โอ๊ะ... พระนี่โง่บรมครู”

ฉันทนั่งอยู่ด้านหน้ารถ จึงได้เห็นคนนั่งหย่อนตูดเบ่งซี้ ได้มากกว่าใครทั้งริมถนนซ้ายขวา พอเจอที ก็บอกพรรคพวก เห็นๆ นั้นไง ...คนนั่งซี้... เอ๊ะ...คิดดู นี่มันไม่มีอะไรจะซี้ให้ดูแล้วรึไง รถบัสคันที่ฉันทนั่งมีห้องน้ำในตัว แต่เข้าไปซี้ไปเหยี่ยว ไม่ได้หรอก

โอ้เจ้าชาร์ลีมันขับรถแบบนี้ ทั้งซี้ทั้งเหยี่ยว เลอะเรียวราดอยู่ผนังฝาห้องนอนแหละ ลูกซิ้นเดินยังเซเลย มันเหวี่ยงซี้กระเด็นจริงๆ... เดินทางยาวๆ แน่นนอน อย่างน้อยก็ต้องมีการถ่ายหนักถ่ายเบา แล้วเราจะซี้เหยี่ยวกันยังงั้น...?

จ๊อด ...จ๊อดๆ ๆ ๆ ๆ ชาร์ลีจ๊อด ฉันทมักจะใช้มือทูปผนังด้านหลัง คนขับแล้วบอกให้ชาร์ลีจ๊อด ชาร์ลีเขามักจะหาที่เหมาะๆ ทำเลดีๆ ให้พวกเราลงไปหย่อนตูด อย่างเช่น ป่าช้าๆ บ้านร้างๆ หรือบางทีก็เป็นเจดีย์กระดูกของพวกฮินดู

ฉันทเองกระโดดผลุงลงไปก่อนใครเพื่อน นั่งยองๆ เอาไข่แห่ย์พื้นปล่อยพรวดออกมางายๆ เวลาเหยี่ยวออกมาทีควันนี้พุ่งไปทั่วดิน เพราะอากาศมันหนาวเหยี่ยวที ควันซิ้นไปเป็นไอเซียว ของผู้หญิงเป็นไงบ้างไม่รู้อยากไปดูเหมือนกัน จะได้ บรรยายให้ฟังถูก ...!

ไอ้เรื่องแบบนี้ คงต้องไปถามไอ้ทรายกะไอ้สุ่มัน ... เวลาสายแผ่ลงดินไปแล้ว มีควันพวยพุ่งขึ้นมารึเปล่า...? แรกๆ แต่ละคนก็เหนียมอาย พวกผู้ชายไม่เท่าไร ปักหลักได้ ตรงไหน ก็ล่อจ่อตรงนั้น ไม่ค่อยไปไกลเท่าไร อากาศหนาวไข่มันหด

บางคนหาเจ้ามาโนชย์ไม่ค่อยเจอ หนาวจัด เจ้ามาโนชย์หลบใน พวกผู้หญิงเขาต้องมีกระโจมเต็นท์ แบบเป็นทรงสูงๆ พวกเขาเตรียมมาจากเมืองไทย เพราะมีหลายคนเคยมา แล้วกลับไปสร้างความหวาดผวากับพวกที่ยังไม่เคยมา ปัญหาเรื่องห้องน้ำ ชี้เยี่ยว เป็นเรื่องใหญ่ ห้ามไม่ให้ใครมาดูตูด ...!

คนไทยอายุตูด ตูดพวกเราขากว่าพวกอินเดียซะอีก ไม่รู้จะไปอายุทำไม พวกเขายังนั่งล้อมวงทั้งชี้และเยี่ยวกันได้เลย ไม่เห็นต้องอาย ดีซะอีก จะได้ว่ารู้ว่าของใคร แผ่นแคไหน ใหญ่ยาว ขาวดำยังไง ไม่ต้องมามัวปกปิดให้เป็นปริศนาธรรม ให้สงสัยอยู่ไม่รู้จบ

จะเป็นทิด เป็นเกลือ เป็นดวง ตูดลาย ตูดบานยังงี้ แฉๆ กันออกไป เปิดโปงกันให้เห็นจะจะ ...ที่อินเดียห้องน้ำทุกห้องไม่มีรู ที่โดนแอบเจาะดูคนชี้คนเยี่ยว จะมีก็แต่ห้องน้ำบ้านเรานั้นแหละ...! เจาะดูคนชี้คนเยี่ยวกันเปรอะเต็มไปซะหมด...!

พวกเราแอบดูพวกเขาขี้อยู่บนรถ ที่พวกเราออกไปชี้มั่ง หมะ... อายกันเหลือเกิน นี่แค่เยี่ยวนะ ไม่ได้ชี้ นี่.. ถ้าพวกสาวๆ เดินลงไปปลดกางเกงชี้แม่งมันข้างทาง ทำหน้าด้านๆ ไม่รู้ไม่ชี้ ฉันเชื่อว่า ไม่มีใครเขาสนใจกันหรอก นอกจากพวกเรานั้นแหละ ที่ ฮู้...หู้...กันเอง

แต่นี้พวกแม่คุณ พวกกันชิงเต็นท์กระโจมชี้ และแถมต้องเลือกทำเลถอยลึกเข้าไปในหลืบในป่าโน่น กว่าจะหาที่ได้ พวกแขกอ่าบังมามุงดูกันเต็ม พวกเขাপั่นจักรยานมาดูกัน รถก็หยุดจอดดูกัน เขาดูพวกเราชี้ เขาไม่ใช่ไม่เคยเห็นคนชี้ แต่การชี้อย่างพวกเรา เขาไม่เคยเห็น ฉันทะเก็บตั้งค์แขกคนละ 10 รูปี ที่มาหยุดมุงดูพวกเราชี้ จะบอกว่า นี่แค่พิธีเยี่ยวนะโว้ย...มันคงจะไม่เชื่อหรอก

มันบอก คนไทยทำอะไร พิธีชี้ดูแปลกๆ ฉานไม่เคยเห็น ฉานขอดูเป็นบุญตา เกิดมาเป็นอาบั้งชาติหนึ่ง ได้เห็นคนไทยทำพิธีชี้ ถือเป็นบุญอันสูงสุด ไม่เสียชาติเกิด นี่.. ถ้าไม่ต้องเอาเต็นท์กระโจมชี้ออกมาทางและยกไปไหนต่อไหนคงไม่มีใครสนใจ พวกเรามันอายุตูด ตูดสาว ๆ พวกเรา คงมีขี้กลากและลายพร้อยเป็นจ้ำๆ ถึงได้อายกันจริง

เรื่องชี้ เรื่องเยี่ยว เป็นเรื่องใหญ่ ไปไหนมาไหนลำบาก เสียตายที่ฉันทานวันละมื่อ 7-8 วัน ถึงจะชี้กับเขาซะที ถ้าไม่ฉันทันจะชี้แถวๆ หน้ารถ และคุยหนุงหนิงกับไอ้ชาร์ลีมัน เชื่อว่าคงไม่มีใครสนใจฉันทันหรอก เจ้ามุงหน้าก็ ต้องถลกกางเกงมานั่งร่วมวงชี้ด้วยและแนะนำภูมิประเทศอินเดียไปด้วย

เราสามคนคงเฮฮาไปด้วย ซี้ไปด้วย เรื่องซี้ที่นี้เป็นธรรมดา คนไทยกระโหลกหนา หน้าบางกันไปเองน่าแปลก คนนั่งซี้กันเยอะแยะ โลงๆ ไม่มีใครมอง พวกคนไทยแอบๆ จดๆ จ้องๆ ซี้ดี ไม่ซี้ดี แถมมีกระโจมกันคนมอง พวกแขกต่างมามุงรุมกัน เข้ามาดู และทุกที่ แหกพากันหยุดมุงดูทุกที่

ถ้าแถวๆ นั้นมีอับปางเข้ามา ...อับปางก็จะหยุดและก๊วกมือให้เพื่อนอับปางหยุดดูด้วย นี่.. ถ้าพวกซี้กันนานๆ สงสัยพวกคงมามุงดูกันทั้งหมู่บ้าน เป็นมหรรมงานซี้พิธีใหญ่โต ถ้าใครไปอินเดีย ปวดซี้ ปวดเยี่ยวตรงไหน ไม่ต้องไป อายใคร เดินดุ่มๆ ลงไปข้างทาง แล้วซี้เลย คนอินเดียเขาไม่ถือ

ถ้าให้ตีไปยื่นถอดกางเกงต่อหน้าคนที่เขานั่งซี้อยู่แล้วถอดเสร็จแบ่งให้กองเป็นเจดีย์ แล้วนั่งคุยกันไปหะ เขาชอบ ถ้าเป็นพระก็นั่งซี้แล้วคุยธรรมะกัน ซี้เสร็จก็ต่างคนต่างไป ไม่ต้องเซ็ดตุต ถ้าเซ็ดตุต ถือเป็นการไม่ให้เกียรติต่อสถานที่

ฉะนั้น ก่อนไปอินเดีย ให้กินผักเยอะๆ ซี้จะได้แห้งๆ แบบกว้าง หล่นจากตุตลงมาเป็นเม็ดๆ ไม่ต้องล้าง ไม่ต้องเซ็ด เราจะได้ไม้ได้ว่า เรามันพวก “มังสวิรัต” ซี้เป็นเม็ดๆ แบบลูกกลอน ไม่ต้องอายการซี้ข้างทางกับคนอินเดีย ยกเว้นพวกเราเองนั่นแหละ อายกันเอง

หญิงโดนใครเห็นตุต ถือว่าเสียผี ต้องเลี้ยงดู ถือว่าเป็นเมียเขาแล้ว ฮีๆ แถวอินเดียไม่ต้องเสียผี ตุตขาวๆ สาวๆ ข้างทางเข้าๆ บานเลยพี่น้อง ...! ไปดูกันเองหะ ...! ฉันทบไปเห็นตุตสาวๆ ชาวอินเดียมาแล้ว...!

ควายเอ...เอ๊ย เอ้ควาย...! ไหนๆ ?? แก๊ง...เอ ... ฉันทบให้เจ้าเอ้มันดูควาย ซึ่งนั่งข้างๆ ซื่อเจ้าสุ...เอ...ไม่ใช่หรือ ...? ควายมันยืนอยู่ข้างๆ รถ โดยการซี้ผ่านหน้าเจ้าสุไปหาควาย...!

ควายที่นี้ตัวใหญ่ ลักษณะรูปร่างแปลกกว่าควายบ้านเรา แต่ใกล้เคียงกัน คือต้องให้คนจูงจุมก เขาของมัน กุดๆ สั้นๆ งอม้วน กระดุกสะโพกโปนออกมาเป็นรูปร่าง ชาวอินเดียเลี้ยงไว้รีดนม ที่นี้เขาชอบ กินนมควาย ส่วนแขกผู้ชายชอบ กินนมอีหนู...

ชาวอินดูบางบ้าน นำสัตว์เลี้ยง อย่างเช่น วัว ควาย แพะ เข้าไปนอนอยู่รวมกันในบ้านด้วย กินนอนอยู่ร่วมด้วยกัน พอวัวหรือควายซี้ออกมา เขาก็เอามาคลุกๆ กับดิน แล้วแปะแหมะไว้ข้างฝา เราจะมองเห็นตามผนังบ้าน จะมีซี้วัว ซี้ควาย เป็นแผ่นแบนๆ ติดแหมะรวมๆ อยู่กันทั่วไปทุกๆ หมู่บ้าน

ไม่เว้นแม้แต่ในเมือง ญาติโยมของพวกเราหลาย ท่านยังไปถ่ายรูปร่วมกันกับกลุ่มซี้พวกนี้อยู่เลย ที่พักทุกโรงแรมที่พวกเราไปพัก มีผีทุกที่ ผีพวกนี้มักมาหาฉัน บางพวกเปิดประตูเข้ามาหาเลย บางพวกเดินทะลุเข้ามาหา พวกเขามาขอร่วมโมทนาบุญไม่ได้มากรน

แต่บางคนในกลุ่มพวกเรา เขายื่นมือมาขอ เห็นแต่มือ แต่แกบอกไม่กลัว บอกกับผีว่าพรุ่งนี้จะทำบุญไปให้ แก มาเล่าให้ฉันฟัง ฉันเลย บอกว่า ทีหลังไม่ต้องรอพรุ่งนี้ สิ่งเหล่านี้มาหาแสดงว่าเราเป็นเศรษฐีบุญเขามาขอ อนุโมทนา เรามีตั้งค้อยู่แล้ว

ให้กำหนดจิตนึกคิดถึงกุศลอะไรก็ได้ จะเป็นสถานที่หรือการทำบุญพระประธาน เจตีย์ หรือแม้แต่การเดินทางมาร่วมกันครั้งนี้ แล้วอธิษฐานภาษาไทยในใจว่า “บุญใดที่ฉันได้ ขอบุญนั้นสำเร็จแก่ผิฉันๆ ทุกประการ” แค่นี้ สั้นๆ ง่ายๆ ถึงเลย ไม่ต้องไปนั่งหาน้ำมากรวดให้วุ่นวาย

ฉันเจอมาแล้ว ไม่เกี่ยวกับจะเป็นพระหรือฆราวาส ไม่ต้องรอวันรุ่งขึ้น เอาบุญทุก บุญที่นึกได้ ที่เคยทำมาแล้ว นั้นแหละ โยนโครมลงไปให้แก่ท่านผีเหล่านั้นให้หมดเลย จิตคิดให้ ให้เขาให้หมด ไม่ต้องเหลือเก็บไว้ จะเป็น บุญกุศลมหาศาล เขาก็ได้ เราก็ได้ และได้ถึงกันจริงๆ ... ผีได้บอกฉันไว้

แต่น่าเสียดาย พวกเราเจอผีกันน้อย ฉะนั้น เจอผีหรือไม่เจอผี เมื่อเราเข้าไปในสถานที่แห่งใดหรือไหนๆ ก่อน เข้าให้ ฟังมีสติระลึกถึงบุญกุศล แล้วยื่นกำหนดแผ่ออกไปทุกทิศทุกทาง ให้กับเจ้าที่เจ้าทาง วิญญาณทุกๆ ดวง ในสถานที่นั้น ได้รับกุศลที่เรามาเยือนนี้

แค่นี้ท่าน ทั้งหลายจะอยู่จะนอน ก็กลับเป็นสุข อยู่เมืองไทยก็ขอให้ทำเช่นนี้ ทำอย่าให้ขาด ทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน หรือที่ไหนๆ ตายไปเมื่อไหร่ อย่างน้อยท่านจะเกิดเป็นพรหม ...!

ที่พาราณสี เขาบอกว่ามีผ้าเนื้อดี เรียกว่า “ผ้ากาสิ” ส่วนใหญ่เป็นผ้ากาสิเก้ ที่แท้ก็แพงเกินเหตุ ผ้ากาสิ เป็นผ้าไหมของอินเดีย แต่ที่ชื่อๆ กัน เป็นผ้าฝ้ายผสมและบางเกินไป แต่เจ้าแขกคนขายบอกว่าของแท้ เมตรละ 600 รูปี ผ้าบ้านเราถูกกว่าสวยกว่า

ผ้าทอมือที่เรียกว่าผ้ากาสินี้ แขกขายผ้ากำลังทอวดอยู่ แต่พอบอกว่า จะเอาแบบที่ทอนี้ เขาบอกว่า เมตรละ 3 พัน เอากับมันสิ...! อย่าแปลกใจ ถ้าจู่ๆ เรามองเห็นอุฐู เป็นยานพาหนะเหมือนมอเตอร์ไซด์รับจ้าง บางเมืองที่เราผ่าน มีอุฐูรับจ้างขนของ และเดินอยู่ตามถนนที่พลุกพล่านด้วยคน

ถนนที่อินเดียแคบๆ เล็กๆ เหมือนรถวิ่งได้ทางเดียว นี่หมายถึงในตัวเมือง เราแปลกใจที่เจ้าชาร์ลีมันเลือกวิ่งทางอย่างนั้น หรือว่าถนนมันมีทางแค่เส้นทางนั้น เป็นทางออกจากเมืองเส้นเดียวก็ไม่ว่า นี่ถ้าหากมีรถสวน นั่นก็หมายความว่า จะต้องมีคนใดคนหนึ่งต้องถอยร่นกลับหลังไป แล้วขอยกมือไปวอนมา ก็ไม่ว่าว่าเขาจะแก้ปัญหากันอย่างใด...!

แต่เจ้าชาร์ลีโชคดีที่ไม่เจอรถสวน ตอนแรกคิดว่าเป็นถนนวันเวย์ แต่เจ้ามุ่งหน้าบอกว่า ไม่ใช่ แล้วถ้าเจอจะกั กลางทาง แกจะแก้กันยังไง เพราะรถสวนกันไม่ได้

มันบอกว่า ก็ต้องแสดงตัวความเป็นวรรณะ ใครวรรณะต่ำกว่าก็ต้องถอยไป

แล้วถ้าวรรณะเดียวกันล่ะ ฉันทาม...?

มันบอกว่า ก็ต้องดูว่าใครอายุมากกว่ากัน ...

แล้วถ้าอายุเท่ากันล่ะ...?

เจ้ามุ่น้ำบอกว่า ก็ต้องดูว่าใครรวยกว่ากัน แล้วรู้ได้ไง ว่าใครรวยกว่า

เจ้ามุ่น้ำบอกว่า คุณกันก็รู้ แล้วถ้ารวยพอกันล่ะ...?

ก็ดูว่าใครพวกมากกว่า

อ้าว ...ถ้าเขาพวกมากกว่าล่ะ

เจ้ามุ่น้ำบอกว่า ไม่มีทาง พวกเขาอาชีพทำทัวร์ในอินเดีย ใครๆ ก็รู้กันว่า พวกมากโห...นี่ พวกทำทัวร์มีพวกไว้ชู้ไว้ข่มคนอื่นมากหรือ ?

มุ่น้ำบอกว่า ไม่ใช่ พวกของเขา หมายถึง พวกเราที่รวมตัวกันนั่งรถมาเที่ยวนี้ นี่แหละ

อ้าว...นี่หมายความว่า ถ้ามีเรื่องพวกเราก็เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพมัน มันเกณฑ์เราเป็นลูกทัพดี้อะ...!!

อินเดียแบ่งเป็น 4 วรณะ ใครๆ ก็รู้ แต่รู้ไม่ละเอียด พวกคนขับรถ นี้ เขาถือว่าเขาเป็นวรณะพราหมณ์ เป็นวรณะสูงสุด แต่ที่เราไม่รู้ก็คือ วรณะพราหมณ์ ก็มีหลายๆ พราหมณ์อีก พราหมณ์ทางศาสนาก็มีพราหมณ์ทางฝ่ายประชาชนก็มี พราหมณ์รวย พราหมณ์จน และอีกหลายๆ พราหมณ์ ถือว่าเป็นวรณะสูงของพวกเขา

ส่วนพวกไกด์ พวกไกด์ไทยเขาบอกว่า อย่างเจ้ามุ่น้ำนี่ เป็นวรณะกษัตริย์ ส่วนพวกพ่อค้าเป็นวรณะแพศย์ ฝ่ายพวกลูกจ้างแรงงานเป็นพวกศูทร อะไรพวกนี้ ในแต่ละวรณะก็ยังมีแยกย่อยปกครองลงไปอีก

วันนั้นถามเจ้ามุ่น้ำ ... แหม่ นานๆ จะได้ยู่ต่อหน้าเฉพาะกษัตริย์ของอินเดียซะหน่อย ถามมันว่า “มุ่น้ำ แก่เป็นกษัตริย์หรือพะยะค่ะ” มุ่น้ำขมวดคิ้ว พยักหน้าไม่ยอมรับ อ้าว ...คนไทยถือว่ากษัตริย์สิ ถึงจะยิ่งใหญ่ มุ่น้ำบอกไม่ยิ่งใหญ่ พราหมณ์สิ ยิ่งใหญ่กว่าเฮ้อ...เป็นนั่นไป

“เขาน่ะ เป็นวรรณะพราหมณ์ ชาตีกำเนิดเกิดจากพระโอษฐ์ของพระพรหม พระผู้เป็นเจ้าของเรา”
 เอ๊าะ...นี่แกไม่ได้ออกมาจากช่องคลอดแม่แกหรือหรื มันพยักหน้า แปลว่ามันฟังฉันพูดไทยไม่รู้เรื่อง ถ้ามันรู้
 เรื่อง มันก็เตะปากพระแหละวะ...!

พวกกษัตริย์ เป็นพวก ออกมาจากพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของ มีหน้าที่ปกป้อง ต้องทำงานปกป้องพระเจ้า
 ส่วนพวกเขาเป็นวาจาแห่งพระโอษฐ์แห่งพระผู้เป็นเจ้าของ เป็นวรรณะสูงสุด อยู่เพื่อปกครองดูแลความเป็น
 ระเบียบเรียบร้อยของโลก พวกพ่อค้าก็มาจากท้อง พวกแรงงานก็มาจากดินของพระผู้เป็นเจ้าของ ...อ่าๆ ไอ้พวก
 นี้ไม่มีใครโผล่ออกมาจากรูชักคน

เจ้ามุ่นหน้าถามว่า คนจะโผล่ออกมาจากรูได้ไง ตลกแล้วพระ ฉันมองหน้ามัน แล้วถอยฉากออกมาพอไกลตีน
 “รูแม่เอ็งใจ ไอ้มุ่น” มันยื่นพยักหน้า ยกไหล่ ยกคิ้วสูง แขนมือขึ้นทำหน้ายิ้มๆ เป็นอีกครั้งที่มันแปลภาษาไทย
 ไม่รู้เรื่อง ที่จริงเจ้ามุ่นหน้าก็พอจะพูดภาษาไทยได้เล็กน้อย อย่างเช่น “เบิกตั้งค์หนอย”

วันหนึ่งที่สารนาท มุ่นหน้าเดินมาหาฉัน “อาจ้าน ฉานรู้แล้ว รูแม่เอ็ง คืออะไร” มันหันไปมองไอ้ชาร์ลี เห็น
 มันหัวเราะกุมท้วงขำกลิ้งอยู่ มันมองหน้าฉันอย่างกับอยากเตะ แล้วหันไป ชี้ชาร์ลี พูดเป็นภาษาฮินดู ไอ้ชาร์
 ลีหยุดกึก เอาหมากกับพลูมาม้วนๆ ยัดเข้าปากมือไม้สั้น

ตอนหลังไอ้เด็กติดรถมันแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ฟังความว่า “มึงก็ออกมาจากรูแม่มึงเหมือนกันนะแหละ
 ไอ้เปรตชาร์ลี” ที่อินเดีย คนของเขาชอบกินหมาก เขาไม่ใช้ปูนแดง แต่เป็นปูนขาวเปียกๆ เอาใบพลูมาใส่
 หมากและยาเส้นรีเปล่าก็ไม่รู้ เป็นเกล็ดแข็งๆ แล้วเอาปูนปาดเข้าไปในปากอีกที

เจ้าชาร์ลี กินตลอดการขับรถ มันบอกว่าทำให้ไม่ง่วง แต่ฉันเห็นว่า ทำให้มันเมาและขับรถบ้าๆ ชาร์ลีจับมา
 ห่อๆ ส่งให้ฉันลองเคี้ยวกินดู ฉันรับมาแต่ไม่กิน ส่งให้เจ้ามุ่นหน้า เจ้ามุ่นหน้าก็ไม่กิน มุ่นหน้าส่งให้เด็กจรด เด็ก
 จรดก็ไม่กิน เด็กจรดส่งให้ชาร์ลี ชาร์ลีก็ไม่กิน มันส่งโยนไปให้หมาข้างทาง หมาดมๆ แล้วก็ฉี่ใส่ เดินจากไป

นี่มันประชดที่ส่งให้แล้วไม่กินรีเปล่าวะนี่ มันโยนให้หมาแม่งเลย ...! ช่วงกลางคืนภายในโรงแรม เราจะเทศนา
 ธรรมกัน ทุกคนมารวมตัวกันที่ห้องที่ฉันอยู่กับท่านมหา...หลวงพ่อด หลวงน้า ก็มา ฉันได้สาธยายและบรรยาย
 ในสิ่งที่พวกเราอยากรู้และไม่เข้าใจ

แต่ก็ไม่ได้มานั่งฟังกันทุกคนไป ส่วนใหญ่เป็นขาประจำ คนอื่นๆ ชอบไปซื้อบั้งแล้วกลับมาอนมากกว่า
 เดินทางเยอะและเหนื่อยด้วย พระเทศน์ไม่สนพวกสนมะขามกับมะเขือเทศอร่อยกว่า...! ฉันเองผิดอากาศ
 และเทศน์มาก เสดออกมาเป็นเลือด แสบคอมากๆ แต่ถ้าได้อธิบายธรรมให้กับน้องพี ฉันเต็มใจ ไม่เป็นไร
 ตายด้วยธรรมทานดีกว่าตายด้วยตัณหาทาน

อาหารการกินที่อินเดียอร่อย ไม่ได้สกปรกอย่างใครเขาคิด น้ำก็ดื่มได้ไม่มีปัญหา ขนมห้างทางหรืออะไรก็ซื้อหากินได้ ไม่ปวดท้องหรือหอก เหมือนๆ เมืองไทย ลองไปสัมผัสกันดู ในเมืองการจราจรของเขาคับคั่ง ต่างคนต่างรีบไป เราจำเป็นต้องมีไกด์ เพื่อช่วยเบิกทาง

ไกด์พวกนี้ได้รับความเคารพจากชาวบ้าน เพราะถือว่าเป็นวรรณะสูง เวลาเกิดปัญหา เจ้ามุงหน้าจะลงไปเคลียร์ ทุกที่ผ่านตลอด เขาคุยกันเหมือนทะเลาะ เราอย่าไปถือพวกพระสงฆ์ที่มาจากเมืองไทยไม่รู้หรอกว่าพวกเขารังเกียจพวกพระสงฆ์ เขาถือว่าต่ำและไร้เกียรติ

พวกหัวโล้นหม่นเหลืองมีเกียรติเฉพาะในไทยเท่านั้นแหละ อย่าไปคิดว่าเป็นเจ้าคุณ เจ้าอาวาส ท่านมหา หรือหลวงปู่ หลวงพ่ออยู่เลย พวกเราฐานะต่ำกว่าขอทานบ้านเขาซะอีก ที่เขานอบน้อมนั่น คือ งานบริการ เขาต้องการเงิน เขาอยากบริการญาติโยมโน่น

แต่ญาติโยมมากับพระและเคารพพระ เขาก็ทำเคารพไปอย่างนั้นแหละ เพราะเงินมากับญาติโยม ไม่ได้มาจากพระ และพระก็ได้ตั้งค้จากญาติโยมพระจึงมีตั้งค้ ถึงยังงี้ก็ไม่ใช่ตั้งค้พระ พระคือพวกไม่มีตั้งค้ เมื่อไม่มีตั้งค้แอบังแกก็ไม่เอา ที่เอาก็คือแอบังและพระร่วมกันปล้นโยม พวกพระจะรู้กันบ้างไหม...!

เห็นทำตัวยิ่งใหญ่กันซะเหลือเกิน ดูต้นวางท่า เปล่งวาจาใหญ่โตกับญาติโยมที่ไปด้วยกันเป็นกลุ่มๆ นั้นหลวงเพ่ นี่หลวงพ่อนั้นเจ้าคุณ นั้นเจ้ามือ พระเล่นไฮโลกันก็มี เล่นหมากรุก เล่นหอยกันก็มีเป็นพระไม่เต็ม...!

แต่ถึงแม้พวกเขาจะดูว่าเป็นพวกต่ำทราม แต่ถ้าหากพระสงฆ์องค์ใด มีกริยาทำทางและมีกำลังศรัทธาจากโยมสูง ไกด์พวกนี้จะมองดูรู้พวกเขาบอกว่า พระประเภทนี้ พวกเขาแม้จะเป็นพราหมณ์ทางศาสนาฮินดู เขาก็นับถือ เขาอยากจะร่วมบุญด้วย

ให้สังเกตว่าพระรูปใดก็ตาม ถ้าพวกเขาเอามือซ้ายแตะหน้าอก แล้วเอามือขวาก้มลงแตะเท้า นั่นเป็นสัญลักษณ์ชี้ให้เห็นว่า เขารักเคารพและศรัทธาท่าน และพวกเขาจะกล่าวขานบอกๆ กันไป หากเป็นเช่นนั้นท่านจงภูมิใจในความเป็นสงฆ์เถิด

เรามาต่างเมือง เขาจ้องมองอยู่ อย่าทำตัวอย่างเหม็นๆ และสำคัญตัวเองตามแรงยุแห่ของโยมๆ เลย มันอวดง่... อย่างฉฉฉ มุงหน้าบอกว่า พวกเขาไม่เรียกว่า พระ แต่เป็นโยคี เป็นนักบวชที่ปล่อยวาง ชอบทรมานกายตัวเองเพื่อให้รู้จักทุกข์ และพ้นทุกข์ คนทุกๆ ไป กำลังใจไม่กล้าที่จะทำ เขานอบน้อมตรงเหตุนี้

อากาศหนาวหรือไม่หนาว ทุกคนพากันห่มคลุมกันหนาว แต่เพราะฉฉฉเป็นโยคี เขาวางั้น ฉฉฉจึงทนได้ ตรงนี้เขาถือว่า ต่อไปฉฉฉก็จะได้เป็นเทพเจ้าฝ่ายฮินดู ฉฉฉพอใจแล้ว ว่าทำไมใครๆ หลายนๆ คน ชาวฮินดู จึงเข้า

มาราบ “นมัสเต” พร้อมๆ กับเอามือแตะปลายเท้า พวกเขาไม่ได้คิดว่าฉันเป็นพระแบบหลวงพ่อ หลวงอา และท่านมหาที่ไปด้วยกัน

เพราะทั้งสามท่านห่มกันทั้งผ้าคลุม กุญแจ กุญมือ และกุญหัว ซึ่งก็ควรอยู่ เพราะอายุมากแล้ว แต่ฉันเพิ่งจะ 50 ยังหนุ่มพ้อหล่อเพียวแบบโจรๆ มีแต่จิวรขาดๆ ปะๆ คร่ำๆ แล้วไม่ใช่อะไรเลย รองเท้าก็ไม่ใส่ หมวกก็ไม่ใส่ ผ้าพันคอก็ไม่ใส่ แต่ตอนหลังต้องใช้ผ้าคลุมไหล่ แะะๆ...มันหนาวว๊อย...! เขาดูกันต่างมุมแบบนี้

ฉันมีวิถีทางการเดินจิตอย่างพุทธอิสระ แม้ผ้าจะผูกๆ แต่ก็มันคงองอาจ มีความบริสุทธิ์ใจเป็นที่ตั้ง มันจึงเกิดความแก่กล้า ไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหมไหนๆ ไฉนๆ ทั้งสิ้น แต่มีความอ่อนน้อมสำนึกในหน้าที่คนไทย ชาวพุทธด้วยกัน ย่อมไม่ถูกใจ

เพราะไม่ได้ตั้งใจพวกท่านแน่ แต่พิสูจน์แล้ว เมื่อมาต่างแดน ศาสนาอื่นเขาอบน้อมและนับถือ เรามีพลัง และก้าวไปแห่งความเป็นพุทธ ด้วยความเต็มภูมิเรา... กล้าประกาศ เรา...บริสุทธิ์!!!

ที่อินเดียมีสังฆ์ปลอมๆ เยอะ พวกเราอย่าไปถือ พวกนี้จะมาเข้าแถวยืนรอพวกทัวร์ตั้งแต่ตี 4 ตี 5 เป็นพวกพระหนุ่มๆ และเณรเด็กๆ แต่งจิวรแดงๆ ทิเบตก็ไม่ใช่ สงฆ์ไทยก็ไม่เชิงพอคนเดินผ่านก็จะท้วง นะโมตัสสะฯ หรือ อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ

มันยืนท่องเวียนอยู่นั้นแหละ ยืนเอามือถือบาตร อาหารไม่ยอมรับ อยากรับแต่รูป ถ้าที่สุตรูปไม่ได้ อะไรก็ได้ ให้อพวกนี้เอาหมด พวกเขาถือเป็นอาชีพหากินถามว่าบาปไหม... ไม่บาปหรอก มันเป็นวิถีวิธีทำมาหากิน

พวกเขาไม่คิดว่าพวกเขาเป็นพระ เป็นชาวพุทธ พวกเขาเป็นฮินดู มันก็ไม่แปลก ถ้าพวกเราใส่ชุดบาทหลวงไป ยืนรับบริจาคแถวๆ ยุโรป ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เป็นชาวคริสต์แต่วิบากพวกเขาก็เป็นผู้ที่ต้องเผชิญ รู้แล้วก็ให้ๆ ทานมันไปเหอะ

มันทำกันเพื่อปากเพื่อท้อง ไปด่ามัน แถมไม่ยอมช่วย หาวว่ามันมาหลอกลวง หยั่งใจเราเลยยิ่งกว่า เขาแค่มายื่นขอ ไม่ได้มาดักปล้น ขอทานโกนหัวใส่ชุดสงฆ์ ยิ่งไงก็คือขอทาน ขอทานโกนหัวห่มผ้าดกแถบบ้านเรา มันปล้นและเผาใจเราไปตั้งมากมาย เรายังยอมเต็มใจจ่ายกันเลย

ถ้าเจอก็ทำทานใส่ๆ ลงไปเหอะ ยิ่งรู้แล้ว ยิ่งทำทาน แสดงว่าเราปล่อยวาง ไม่มีอุปาทาน น นี่เป็นยอดคน เป็นผู้ซึ่งหวังนิพพานได้ 1 รูป 2 รูป ไม่ก็ตั้งค้หรือก ให้อมันเถอะ ฝากความช่วยเหลือความเจ็บความป่วยใส่จ่ายไปพร้อมกับรูปปั้นด้วย จะได้ตัวเบาขึ้น

พวกเขามาช่วยรับเคราะห์แทนเราแล้ว อีกพวกหนึ่งแถวๆ พุทธคยามหาเจดีย์ พอเจอหน้ามันทำตาโตๆ “โ๊ย โห ...อาจ้าน...จำได้” โ๊ยเราก็งงๆ กูจำมึงไม่ด้าย มึงเป็นใครวะเนี่ย ...! โห ...นี่กว่าใคร ...จ้าน ฉานจำได้ นี่ไง พระองค์นี้ จานเคยชอบ ตกลง 500 ก็ 500 เอาไปเลย ฉานจำได้...

เอากะมันสิ มันจำได้ฝ่ายเดียว แถมไปต่อราคาค่างวดอะไรกับมันเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ถ้าเป็นคนหน้าบาง ก็ต้องรีบควักตัดความรำคาญ เพราะว่าเหม...มันนอบน้อมเหลือเกิน ไปต่อราคามันไว้ตั้งแต่ชาติไหนก็ไม่รู้ ดันมาจำได้ และตกลงขายให้ตรงนี้และชาตินี้ แถมพูดภาษาไทยชัดซะอีก

ไอบังพวกนี้หนีไอบังจำได้ มาเจออีกอ่าบ “เฮ้า...นี่ อาจານนี่ จำได้” ฉันท้องยี้มทัก อ้าว...ไอบังนี่เอง ...จำได้ แก่โกงรูปีเข้าไปสามพันจ่ายมาแล้ว ...! มันหยุดก็ ร้องดัง...หึย ...จานจำผิดคนป่าว “กูจำได้ ไอบัง มึงนั่นแหละจ่ายมาก่อนสามพัน เรื่องอื่นค่อยจำกัน”

มันยืนมองทำหน้าที่แบบหมาสงสัย มองคนนั่นที คนนี้ที หลบฉากไปทักคนอื่นต่อ เสียงแว่วๆ ดัง ออกไปซัก 30 เมตร “อ้าว...ว้าว พี่ชายรูปหล่อ ...จำได้” ฮีๆ ๆ พวกนี้เขาเก่ง เขามีวิธีล่อหลอกขายของ การนอบน้อมและวิธีสนิท เอาคำว่า “จำได้” มาผูกสัมพันธ์ไมตรี

คนไทยเราประเภทซี้เกรงใจ ตกหลุมล่อพวกบังมันบ่อย อีกประเภทหนึ่งเป็นเด็กๆ มาถึงก็ท่อนะโมตัสสะฯ ท่องอยู่นั้นแหละ ไม่รู้ใครไปสอนมันท่อง จนเราให้ตั้งคัมมันนั่นแหละมันถึงจะหยุด แต่ถ้าให้ซักคน เดียวจะระงมด้วยนะโมตัสสะอีกเป็น 10

การที่เราให้เขา 1 รูปี ถือว่าถูกรู แต่แบงค์ 1 รูปี ไม่รู้ว่ามีหรือเปล่า เวลาเขาขอ เขามักจะบอว่า “อาจານ ขอ 10 รูปี ซีจาน นะโมตัสสะ 10 รูปีนะ จานนะ” ส่วนใหญ่ฉันได้แต่ยิ้ม เพราะฉันไม่มีเงิน ตั้งแต่บวชมา ฉันยังไม่เคยมีเงินซักกะบาท พวกญาติโยมจัดการอะไรต่ออะไรให้ทั้งนั้น

ถ้าวันไหนไม่ได้บิณฑบาตร หรือไปไหนญาติโยมไม่จัดหาอาหารให้ วันนั้นก็อดล่ะครี๊บบ ขณะนั่งรถบัส วันนั้นเดินทางกลับจากเนปาล ช่วงเที่ยงๆ ฉันเห็นคนขี่จักรยานโดนรถเฉี่ยวและนอนแน่นิ่งอยู่ริม ฝึกอบรมๆ กลางถนนไม่เห็นมีใครออกไปช่วยเหลือเลย

เขานอนนิ่งๆ สงบ ตายรีเปล่าก็ไม่รู้ เมื่อได้พูดคุยกับมุ่นหน้า ถึงได้รู้ว่า นั่นคือการลงโทษจากพระเจ้า ฉันพิจารณาตามเหตุผลแห่งอาการทางจิตแล้วจึงเห็นว่า คนที่อื่นเดี่ยนี้ เป็นผู้มีจิตใจสูงยิ่ง ถ้ามองอย่างเราๆ เราจะมองว่าไม่แฟร์และไม่ยุติธรรมเป็นการยึดยึดและกีดกันสิทธิมนุษยชน นี่เราก็กวักกันไปตามสันดานของปราชญ์ผู้รู้มาก

ฉันไม่ได้มองอย่างพวกคนทั่วไปมอง ฉันมองเห็นว่า ชาวอินเดียยกตัวอย่างจากชายผู้โดนขังรถชน จนนอนแนบนิ่งไปกับพื้นถนน แล้วไม่มีผู้ใดและผู้คนเข้าไปแยแส มันดูเหมือนชีวิตของที่นี่ สำหรับคนบางคน ไม่มีค่าอะไรเลย ถ้าเขาคอนนั้นเป็นคนวรรณะสูงๆ ละ ถ้าโดนอย่างนั้น คนต่างวรรณะจะเข้าไปช่วยหรือเปล่า

มุ่งหน้าบอกว่าต้องเข้าไปช่วย แล้วชายที่ขี่จักรยานโดนชน ทำไมถึงไม่มีใครเข้าไปช่วย....มุ่งหน้าบอกว่า เพราะเขาคือ จันฑาล พวกแรงงานรับใช้พระเจ้า ซึ่งก็คือพวกวรรณะชั้นสูงๆ ขึ้นไป มองอย่างโลกย่อมไม่แฟร์ และฉันก็มองอย่างนั้น แต่ไม่คิดอย่างนั้น ...?

การมีวรรณะของชาวอินเดีย เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งสำหรับทางธรรมอย่างที่ฉันเห็น ฉันไม่แปลกใจเลย และหายข้องใจอย่างหมดจด ว่าทำไมพระพุทธองค์เจ้าทุกๆพระองค์ ถึงได้มาประสูติเกิดกำเนิดในชมพูทวีป

ในที่นี้หมายถึง ที่ตั้งของอินเดีย เนปาล บังคลาเทศ ศรีลังกา หรือใดๆ ผู้คนที่นี่แบ่งชั้นวรรณะมาทุกยุคทุกสมัย เพราะการแบ่งชั้นวรรณะนี้แหละเป็นสิ่งที่ดี ผู้คนของที่นี่ แผ่นดินนี้ จักสามารถบรรลุธรรมได้มาก และกว้างขวางกว่าที่แห่งใด ไหนๆ ในโลก

พูดหยั่งใจพวกท่านอาจจะงง การแบ่งชั้นวรรณะ จะทำให้บรรลุธรรมได้อย่างไร การที่ชายผู้นั้นโดนเฉี่ยวแล้วล้มลง นอนแนบนิ่งอยู่กับพื้นถนนโดยไม่มีใครยอมเข้าไปช่วย และเขาเองก็ไม่ร้องขอให้ใครช่วย นั่นเป็นเพราะว่าเขา “ยอมรับ” เขายอมรับสถานะในวรรณะที่เขากำเนิดและเกิดมา

เขาเชื่อว่า สิ่งที่เขาโดนกระทำอยู่นี้ เป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าทรงพระประสงค์ที่จะให้เกิดเหตุเช่นนี้ เขาเต็มใจยอมรับสถานะนั้น โดยไม่โอ้อวดครวญ เรียกร้องขอความเห็นใจใดๆ จากใครๆ

แต่หากแม้ผู้ใด ใครๆ จะเข้าไปช่วย เขาก็ตอบรับด้วยความยินดี สรุปลแล้วการมีวรรณะในอินเดีย ทำให้เกิดสภาวะ “ยอมรับ” ยอมรับกับสิ่งที่มีและที่เป็นสำหรับชีวิตเขา ซึ่งเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

การที่ผู้คนต่างวรรณะยอมรับอยู่อย่างนี้ แน่นนอนที่ว่า ถ้าหากผู้มีปัญญาอย่างเช่น พระพุทธองค์เจ้าพระบรมครู เมื่อได้ประสูติ กำเนิดออกมา ในดินแดนแห่งการยอมรับนี้ ย่อมสามารถชี้อะไรเป็นอะไร ให้ตรงตามความเป็นจริงได้ง่ายกว่าดินแดนของชนคนศิวิไลซ์ ที่ไม่ค่อยจะมีการยอมรับ

ความเสมอภาคบรรลุธรรมยาก ความคิดตามความเป็นจริงย่อมสงสัยและตามรู้ยาก การยอมรับ คือการลดมานะตัวตนอันสูงใหญ่ ที่มีตามความคิดเป็นจิตที่ยอมจำนนและอ่อนน้อมต่อผู้ที่ยิ่งใหญ่

กว่าพระพุทธองค์เจ้าทรงเป็นพระอรหันต์เจ้า ทรงเป็นเจ้าของเมือง เป็นพระราชาก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ แต่พระพุทธองค์ได้ทรงลดตัว ลดมานะถือดีถือตน ลงมาอยู่ในคราบของวรรณะที่ต่ำที่สุดแห่งชนชั้น ย่อมเป็นที่ยอมรับของผู้คนผู้อยู่วรรณะต่ำๆ ไปยังวรรณะสูงๆ ได้โดยที่มิอาจมีใครปฏิเสธ วรรณะสูงๆ ที่มีปัญญา

เมื่อลดมานะและทิฐิ ยอมรับตรงตามความเป็นจริงได้ ย่อมบรรลุธรรมได้ง่าย เพราะสร้างสมบารมีมาเต็มเหยียดอยู่แล้ว ส่วนวรรณะต่ำๆ ซึ่งยอมรับสภาพโดยความจำนนที่อยู่แล้ว ก็สามารถบรรลุธรรมได้อย่างง่ายดายตามผู้มีปัญญาชี้แนะ

ซึ่งเมื่อได้ฟังธรรมะแค่ครั้งเดียว ก็สามารถยกระดับจิตใจขึ้นสู่พระโสดาบันหรือชาวบ้านชั้นดีได้โดยไม่ยาก ที่ยากเพราะไม่มีใครชี้แนะ อย่างในพุทธกาล มีขอทานเป็นขี้เรื้อนอยู่นายหนึ่ง ชื่อว่า สุปปพุทธกุกุญฺญิ ที่แปลว่า ผู้เป็นขี้เรื้อนมามืดแล้วสว่าง

นายสุปปพุทธกุกุญฺญิ แกได้เข้าไปฟังธรรมที่พระพุทธองค์เจ้าได้เสด็จมาโปรด ที่เมืองสาวัตถีหรืออะไรนี่แหละ สองพันกว่าปีแล้ว จำไม่ค่อยได้ ...?

พระพุทธองค์เจ้า ได้ให้โอวาทว่า คนเราที่อายุสั้นและโรคภัยเบียดเบียน ก็เพราะไปทำลายชีวิตของผู้อื่น ผู้ที่ยากจนแร้นแค้น เก็บเงินเก็บทองไม่ค่อยได้ ก็เพราะชาติก่อน อดดีชอบไปขโมยของผู้อื่น เป็นขี้เขา โทกเขาก็ทำให้คนไหนก็ไม่เชื่อ ไม่ฟัง ไม่ช่วยเหลือเรา อะไรเทือกนี้ มันเป็นวิบากที่ต้องเผชิญกรรม

แล้วทรงตรัสถามว่า ถ้าเขามาทำร้ายเรา มาเบียดเบียนเรา มาโทกเรา มาเป็นชู้กับคนในปกครองของเรา เราชอบหรือไม่ชอบ นายกุกุญฺญิตอบในใจว่า ไม่ชอบพะยะค่ะ ที่แกตอบในใจก็เพราะแกแอบอยู่หลังๆ ไม่กล้าเข้าไปอยู่หน้าๆ แกรู้วรรณะของแก แกกลัวผู้คนรังเกียจแล้ว

พระพุทธองค์ก็ทรงตรัสถามอีกว่า “แล้วถ้าเราทำเช่นนี้กับผู้อื่น ผู้อื่นเขาจะพอใจไหม” นายกุกุญฺญิ ก็ตอบในใจอีกว่า ก็คงไม่ชอบเหมือนกันพะยะค่ะ

พระพุทธองค์ทรงตรัสถามอีกว่า “ถ้าเขาทำกับเรา เราไม่ชอบ แต่เราชอบทำแบบนี้กับคนอื่น แบบนี้เขาเรียกว่า คนดีหรือคนเลว” นายกุกุญฺญิ ก็ตอบในใจอีกว่า คนเลวพะยะค่ะ “แล้วคนเลวเมื่อกายแยกแตกกายไป จิตจะไปนรกหรือสวรรค์” นายกุกุญฺญิ ก็ตอบว่า “ก็ต้องไปนรกนะสิ คนเลวก็ต้องไปนรก”

พระพุทธองค์ทรงตรัสต่อว่าทุกข์คติเป็นที่ไปของคนเลว เมื่อเกิดมาต้องเผชิญวิบากเลวที่เคยก่อไว้ ทำให้อายุสั้น โรคภัยเบียดเบียน หาทรัพย์ยาก ไม่มีใครเชื่อฟัง อยู่ลำบาก “แล้วคนที่รู้แล้วว่า เมื่อเขาทำกับเรา เราไม่ชอบ เราก็ไม่ควรทำกับเขาเช่นกัน อย่างนี้เป็นคนเลวหรือดี”

นายกุญฐิก็ตอบในใจอีกว่า คนดี “คนดี เมื่อตายไป จะได้ไปสู่นรกหรือสวรรค์” นายกุญฐิก็ตอบในใจอีกว่า “ก็ต้องไปสวรรค์สิ” ไซ้แล้วคนดีมีสุขคติเป็นที่ไป คือ สวรรค์ พรหม เป็นต้น

เมื่อกลับลงมาจุติ ก็ยังเป็นผู้ที่มีรูปงาม มีทรัพย์มาก ความเป็นอยู่ไม่ลำบาก พวกเธอฟังความแล้วเป็นไฉน...!!

นายสุปปพุทธกุญฐิ เข้าใจเลย อ้อคนดี ทำแค่นี้เองหรือ แค่ว่า ถ้าเขาเบียดเบียนเรา ทำร้ายเรา ขโมยของของเรา โกงหกเรา หรือเป็นชู้กับคนในปกครองของเรา เราก็ยอมไม่ชอบ ถ้าเราทำเช่นนี้กับคนอื่น เขาก็ไม่ชอบด้วยเหมือนกัน เออ ...จริงแฮะ

ทำและมีสติจำไว้อย่างนี้ ก็ได้ไปสวรรค์แล้ว ไม่ต้องตกนรก นี่เขาคงทำชั่วมามาก ชาตินี้จึงได้อาภัพขนาดนี้ เป็นโรคเรื้อนขนาดนี้ เราารู้แล้วพระพุทธองค์เจ้าทรงเป็นพระพุทธเจ้า ย่อมไม่โกงหกเรา และเราก็เห็นชัดด้วยกับคำชี้แนะ

เย้...โห...แกดีอกดีใจ แกรู้แล้วว่า จะทำอย่างไร แกจะได้กลับมาเกิดอย่างเป็นคนดีๆ แกกลับบ้านไป แกนอนไม่หลับ แกดีใจที่แกรู้แล้ว พรุ่งนี้แกจะไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์เจ้าละ แกจะไปบอกถวายแก่พระพุทธองค์เจ้าว่า แกนะรู้แล้ว แกนะเป็นคนดีแล้ว แกจะไม่เป็นคนชั่วอีกแล้ว เป็นคนดีทำง่าย ๆ แค่นี้เอง ก็ปิดนรกได้แล้ว

นี่...บาลีเขาบอกว่า นายกุญฐิ แกบรรลุนิโสดาบัน เห็นมะ...ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย พระโสดาบันก็คือชาวบ้านชั้นดี ที่มีความมั่นใจ และเชื่อศรัทธาต่อพระธรรมตรงตามความเป็นจริง มีชีวิตที่ไม่เบียดเบียนใคร ด้วยกาย วาจา ใจ คือ มีศีลทั้ง 5 ข้อ นั้นแหละ

แต่ใจที่มีศีลนะ มันไม่มีเป็นข้อๆ หรอก แคร์ูกาละและเทศะในการแสดงออกอย่างมีสติเท่านั้น เป็นไงพระโสดาบันมันยากตรงไหน รุ่งเช้าแกอาบน้ำแต่งตัว จะไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์เจ้าละ จะไปบอกว่าเขา คือ นายกุญฐินี้ เป็นคนดีแล้ว คนดีเป็นง่ายกว่าเป็นคนชั่วเขารู้แล้ว

เมื่อรู้ว่าเขาเป็นคนดีได้ง่ายๆ เขาก็รู้สึกถึงความอาภัพ คนดีบริสุทธิ์ ย่อมอาภัพ พระอินทร์มาลงใจถามว่า กุญฐิ เจ้าจะไปไหน นายกุญฐิตกใจเห็นเทวดา แต่เขาเป็นคนดี เขาจะไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า จึงร้องบอกเทวดาไป

พระอินทร์บอกว่า เอาจี้้หม อย่าไปเข้าเฝ้าเลย แคเธอพูดตามฉันว่า พระพุทธเจ้าไม่มี พระธรรมไม่มี พระสงฆ์ไม่มี พูดได้ไหม ถ้าพูดได้อย่างนี้ เดี่ยวฉันจะเสกเงินทองให้เยอะๆ สามารถเป็นอยู่มีชีวิตอย่างสบาย และให้หายจากการเป็นโรคเรื้อนด้วย

นายกุฎฐิมาคิดดูข้อเสนอของเทวดา เห็นว่าถ้าทำเช่นนี้ ก็เป็นการโกหกตัวเอง ถ้าทำเช่นนั้น เราอาจต้องกลับไปตกนรกได้ เมื่อตกแล้ว อาจต้องกลับมาเกิดเป็นขทานโรคเรื้อนเช่นนี้ หรือหนักกว่านี้ ก็ไม่แน่ แต่นี่ตอนนี้เขารู้แล้วว่า การเป็นคนดีเป็นอย่างไร ยังไงเขาก็ไปสว่างแน่

เพราะพระพุทธองค์เจ้าทรงรับรอง จึงประกาศออกไปอย่างอาจหาญว่า “ถอยไปเลย...เจ้าเทวดาถ้อย พระพุทธมี พระธรรมมี พระสงฆ์มี จะให้พูดได้ไงว่าไม่มี ข้าไม่ยอมพูดตามหรอก ถึงตอนนี้ข้าจะไม่มีเงิน เป็นโรคเรื้อน แต่ข้าก็มีอริยทรัพย์ ข้าจะไม่กลับมาจนอีกแล้วโว้ย ถอยไป..”

น่าน...ที่กุฎฐิของเราที่สุดยอดจริงๆ นี่ละ หัวใจของชาวบ้านชั้นดี นี่ละ หัวใจของพระ ขี้เรื้อนเพียงรูป แต่ใจเป็นพระ พระอย่างนี้เป็นพระแท้มีเมตตาได้ พระอย่างฉันเป็นพระปลอมมีเมตตาเมื่อไหร่แม่งเอ๊ย ปาราชิก...!!!

การยอมรับ เป็นการลดมานะและทิฐิในใจให้ต่ำลง วรรณะยิ่งสูงมานะและทิฐิก็ยิ่งสูงตาม วรรณะสูง เมื่อลดมานะและทิฐิลงได้ จะบรรลุธรรมได้ง่าย คนมีกิน มีใช้ มีความสบาย หากยอมลดตัวตน เห็นโลกตามความเป็นจริง ไม่ยึดยึดความคิดเห็นอันเป็นทิฐิ

การลดตัวตนอันยิ่งใหญ่ คือมานะ ท่านผู้นั้นจะเห็นธรรมได้ง่าย ธรรมนั้นก็คือ ความจริงที่เป็น “ธรรมตาของมันเป็นนั่นเอง” ธรรมนั้นไม่มีการปรุงแต่งโดยสภาวะอารมณ์ ธรรมนั้นเป็นธรรมตาของมันที่มันเป็น ไม่อยู่ภายใต้ความกดดันของอารมณ์ยึดยึดของผู้ใดใครๆ ทั้งนั้น

ธรรมนั้นเป็นธรรมตาของสิ่งไม่มีชีวิต ธรรมนั้นเป็นธรรมตาของสิ่งมีชีวิต ธรรมนั้นเป็นธรรมตาของสภาวะจิต ธรรมนั้นเป็นธรรมตาของสภาวะกรรมวิบาก และธรรมนั้น เป็นธรรมตาของมันเช่นนั้นเอง คือ “ธรรมนิยาม” โห...งงละสิ พูดแบบนี้ ฉันพูดไปก๊งไปด้วยเหมือนกัน มั่วๆ แม่งส่งเดช

เพราะไม่ใช่ตำราหรือ คำภีร์ทางสงฆ์อะไรซักกะหน่อย คุณไม้กันเอามันส์ ชาวอินเดียนต่างยอมรับสภาพตามวรรณะของตน เขาเป็นมาอย่างนี้ ไม่รู้จะกี่พันปีมาแล้ว อย่าไปแก๊ซให้ยาก ใจความเสมอภาค เรียกร้องหาความยุติธรรมในดินแดนนี้ เพื่อความทัดเทียมของตัวเองแห่งอารยชนคนทั่วโลกนั้น...ไม่มี

เขากลัวพระเจ้าลงโทษ...! วรรณะต่ำ ถ้าแหก กฎวรรณะ ไปสมสู่กับวรรณะที่สูงกว่า ลูกที่เกิดมาอยู่ต่ำสุด เสียสิทธิ์ต่างๆ มากมาย แลम्บ่าวสาวคู่นั้น ไม่ได้รับการยอมรับในหมู่บ้านในสังคม แต่ถ้าเป็นเมืองใหญ่ๆ อย่างนิวยอร์ก...ไม่เป็นไรแฮะ ...?

งั้นเราอย่าไปสู้รู้เรื่องวรรณะของเขา ตามจินตนาการอย่างที่เราคิดเลย คิดเท่าไหนผิดเท่านั้น เราเอาความรู้สึกยึดยึดความคิดลงไป ชาวอินเดียนเขามีความรู้สึกในวรรณะไม่เหมือนเรา เขาเข้าใจเป็นวิญญูณเป็นสายเลือด ไม่มีใครแหกวรรณะขึ้นไปได้

เพราะเขามีความเชื่อในแก่นของหัวใจว่า “พระผู้เป็นเจ้าของหัวใจอย่าง มนุษย์อย่างพวกเขา ปกปิดการกระทำไม่ได้” ความเชื่อนี้ เป็นคนทั้งสองด้าน แต่สำหรับพวกเขา คนอีกด้านมันเป็นแค่สันนิษฐาน เอาไว้ทุบ ไม่ได้เอาไว้เฉือน

ชาร์ลส์ขับรถอย่างบ้าระห่ำ ใครๆ ก็ขับรถกันอย่างบ้าระห่ำ เพราะเขามีความเชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้าของหัวใจของเขาอยู่ ความเชื่อ ทำให้ตลอดการขับขี่ของชาร์ลส์ ซึ่งมีประสบการณ์มากกว่า 30 ปี ไม่เคยประสบอุบัติเหตุ อุบัติเหตุอย่างเก่งก็คือ คนไทยอย่างเราหัวใจวายตายหายไปเลย เมื่อได้มีโอกาสเป็นบุญนั่งรถกับมัน ...

แม่จ๋าชาร์ลส์ ไม่เคยชนคนตายจริงๆ ที่น่าขน แต่คนช็อคซีนี่มา หัวใจวายตาย สงสัยมีเป็นหมื่นแม่จ๋า ไอ้หอกหักชาร์ลส์ เป็นครั้งแรกในเดี๋ยว ชีวิตที่เทศนาไป ร้อง ...เฮ้ย ๆ ไป หึยย... ทุกๆ 10 วินาที กว่าจะเทศน์จบแต่ละเรื่อง เสียงร้อง เฮ้ยๆ โอ้ว ...หึยย... มีเป็นพัน ...

แต่น่าแปลกเมื่อชาร์ลส์ขับผ่านด่านเข้าไปประเทศเนปาล มันกลับขับอย่างธรรมดา ไม่บีบแตรไล่ใครต่อใคร หรือขับเร่งเครื่องแซงซ้ายปาดขวา ฉันทามเจ้ามุ่งหน้าที่สวนลุมพินี เจ้ามุ่งหน้าบอกว่า “นอกเขตแดนพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” จึงแสดงว่า ถ้าออกนอกประเทศอินเดีย พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าป้องกัน “ดิน” ของชนชาติอื่นไม่ได้

วรรณะพราหมณ์ยิ่งใหญ่ไม่ออก ดินที่อื่นขลังกว่า ศักดิ์สิทธิ์กว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ชาร์ลส์ถึงได้นอบน้อมนารายณ์ นารายณ์ ไม่ออกแซกชาร์ลส์บอก นารายณ์ แปลงกายมาคุ้มกันให้ไม่ได้มันผิดที่ ...?

ในอินเดียวรรณะพราหมณ์จะเป็นผู้ตัดสินผิดถูก มีอยู่วันหนึ่งรถของเราผีดกกันเห็นๆ แต่เจ้ามุ่งหน้าลงไปเคลียร์แผล็บเดียว เราถูก ...! บางครั้งไอ้ชาร์ลส์มันแรงที่จะแซง แต่ทางสวนด้านหน้าก็มีรถบรรทุกคันใหญ่ๆ ที่จะแซงสวนขึ้นมาเหมือนกัน ...เอาละสิ ต่างคนต่างก็วัดหัวใจกันแล้วละ รถคันใหญ่ขึ้นๆ ๆ และมันกำลังจะประสานงากัน

ฉันทเฮ้ย... โอ้ว... ฮ้าย... ไปหมดแล้ว ชายไปหมดเสียงแล้ว หมดสต็อก จึงนั่งเกร็งดูไอ้ชาร์ลส์เฉยๆ ทางโน้นใจเด็ดกว่า มันพุ่งสวนปาดหน้าคันที่มันแซงมุดตรงเข้าหารถชาร์ลส์ เพราะเขาหลบไม่ได้ และมันคงไม่คิดจะหลบอยู่แล้ว เอาละวะกู นึกถึงนิพพานเป็นอารมณ์ละวะ ...

เพราะไอ้เจ้าชาร์ลส์เอง มันแซงคันอื่นขึ้นมา มันก็เข้าเลนไม่ได้เช่นกัน และตัวมันก็ยังแซงรถคันหน้าไม่พ้นถนนก็มีอยู่แค่สองเลน ไอ้ชาร์ลส์มันอัดรถพุ่งเข้าไปเลนสวนริมขวาสุด ไ้รถที่แซงสวนมาอยู่ตรงกลาง ไ้รถที่ชาร์ลส์แซงไม่พ้นอยู่ซ้ายมือ คิดดูก็แล้วกันละพี่น้องเอ๋ย ถนนมีสองเลน วิ่งกันแค่พอสวน แต่มี รถถึง 3 คัน 2 คัน ขนาบซ้ายขวาพุ่งไปด้านหน้า

รถใหญ่คันที่แข่งสวนขึ้นมา วิ่งอยู่ตรงกลางรถ 3 คัน เบียดห่างกันแค่ฝ่ามือเดียว แม่..โคตรของโคตรเฉียวเฉียว เลย ปกติด้านขวาของรถจะเป็นเลนสวน แต่ตอนนั้น ด้านขวาของรถเป็นขอบเนินถนน ถ้าตกลงไปสงสัยตายท่าทั้งคัน มันรูตชอบด้านขวาซึกพัก แล้วมันปาดซ้ายแข่งตัดหน้ารถที่สวนมา เพื่อเข้าเลนเดิมของมัน

ซึ่งมีรูอยู่นิดเดียว เพราะรถอีกคันที่อยู่เลนเดิม ไม่ยอมให้มันแซง แต่มันก็มุดเข้าไป แหย่รูแคบๆ นั้นจนได้ จนรถนั้นต้องเบรค ให้รถบัสเจ้าชาร์ลีปาดไปก่อน ฉันทิ้งตา ปรี๊ดๆ เหมือนจะร้องให้ หันมองมาทางญาติโยมพวกนั่งทางในหลับปู้ย บางคนกรนดังครีอกๆ มีฉันทคนเดียวที่เกร็งและเสียวจนเยียวเลือด

หลวงพ่ोजักษ์นั่งข้างๆ ก็นอนหลับไม่รู้เรื่อง ต้องค่อยๆ ยกหัวไหล่ดันหัวหลวงพ่อยี๊ๆ หลวงพ่อร้องหือ ...ตาปรี๊ด มองหน้า เม้มปากเก็บน้ำลายบูดๆ ที่เริ่มไหล ดังจ๊วบจ๊าบ แล้วตาค่อยๆ ปรี๊ดปิด เซหัวปักไปทิ่ม ไปอิงอีกฟากหนึ่ง

ส่วนเจ้าชาร์ลี ก็ยังขับรถเฉย ขับไปเคี้ยวหมากไป ไม่รู้ไม่ชี้ ฉันทิ้งถ่านทิ้งกลับ กลัวตื่นขึ้นมาแล้ววิวเปลี่ยน เปลี่ยนไปเป็นที่ไหนก็ไม่รู้ไม่ใช่อินเดีย เลยนั่งตาแข็งเกร็งต่อไป จนถึงที่พัก ถึงที่พัก ถามเจ้าชาร์ลี มันยิ้มหัวเราะแะๆ บอกว่า เป็นไปตามความประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า

ฉันทบไหล่มัน บอกว่า “เฮียชาร์ลี แกจะเชื่อพระเจ้าเป็นเจ้าหรือรูปีของข้า ตอบมา” มันจ้องหน้า กระซิบบมาว่า “รูปีของอาจัน น่าเชื่อมากกว่า” จันวันกลับข้าจะจ่ายให้อีกคนละ 100 รูปี แกอย่าได้คิดแข่งรถอย่างนี้ อีก “มันสายหน้า แปลว่าโอเค”

อินเดียยังมีเสน่ห์แห่งความเป็นอยู่แบบดิบๆ ล้าหลัง แบบธรรมชาติเดิมๆ ของมนุษย์อีกมากมาย ฉันทอยากพูดภาษาฮินดูเป็น และเป็นภาษาพื้นๆ ง่ายๆ ของคนทั่วไป มีความคิดที่อยากประกาศศาสนา ฉันทเชื่อว่าชาวอินเดียสามารถบรรลุธรรมได้ง่ายกว่าใครใดๆ ในโลก

ความนอบน้อมและอยู่ในกรอบแห่งวรรณะ ทำให้เขาอมรับสภาพความเป็นจริงในชีวิตของพวกเขาที่เกิดขึ้นมา ฉันทอยากจะประกาศบอกพวกเขาว่า การเกิดมา การเป็นอยู่ การพลัดพราก การจาก การที่ไม่ได้ตั้งใจ การแก่ เจ็บและตาย มันเป็นทุกข์ แค่อยากให้พวกเขากำหนดรู้ไว้...!

เหตุเกิดจากใจที่มัน ออยากเกิด ออยากมี และไม่ยอมให้มันจากไป ที่มุดขึ้นมาไม่รู้จักจบสิ้นแห่งใจอยากนั้นแหละ คือต้นเหตุ พวกเขามีวรรณะ ต่างยอมรับตัวเองกันอยู่แล้ว จงอย่าได้คิด ออยากเกิด เกิดอีกทุกซึกซีก จากอีก เจ็บอีก แก้อีก ตายอีก ยังไม่เซ็ดอีกหรือ...

แค่หยุดเบียดเบียน หยุดทำชั่ว คิดชั่ว ตามที่ คนเขาสมมุติกัน พวกเขา ก็จะมีสุขอันเป็นที่ไป... ไม่ต้องมานับถือพุทธหรอก จะเป็นฮินดู เช่น คริสต์ อิสลาม หรือลัทธิไหนๆ ก็จงนับถือไปตามลัทธิเดิม ศาสนาเดิมของพวกท่าน ตามครูบาอาจารย์ เจ้าของศาสนาซี้แฉะนั่นแหละ

แต่ขอให้รู้จักว่า โลกนี้เต็มไปด้วยทุกข์ ถ้าอยากเกิด ก็ต้องกลับมาทุกข์อีกไม่รู้จบ ให้หัดปล่อยวางวัตถุและบุคคล หรือ สรรพสิ่งใดๆ แล้วไม่เบียดเบียนอะไรใดๆ ซ้ำกันและกัน พึ่งมีสติระลึกร่างๆ อยู่เช่นนี้ พวกท่านก็จะพ้นทุกข์ได้ในที่สุดได้โดยถาวร

โดยไม่จำเป็นต้องเข้ามานับถือในพุทธศาสนา เพราะถ้าหากท่านทั้งหลายมีสติและทำความรู้สึกไว้เช่นนี้ ท่านก็เป็นมวลมนุษยชาติอีกผู้หนึ่ง ที่มีความเป็น “พุทธะ” อยู่ในตัวอยู่แล้ว ธรรมะไม่ใช่ของศาสนาพุทธ ธรรมะเป็น ปัญญา สัจธรรมตรงตามความเป็นจริง ของมวลมนุษยชาติ

เป็นความจริงบริสุทธิ์ที่สุดของจักรวาล พระพุทธองค์เจ้าก็เคารพ “พระธรรม” ธรรมะ คือ ธรรมดาของมัน เช่นนั่นเอง ความโลภ โกรธ หลง อยู่คู่กับมนุษย์ ทุกยุค ทุกสมัย อดีตอันยาวนานมาแล้วก็มี ปัจจุบันก็มีอนาคต ที่หาที่สิ้นสุดไม่ได้ก็มี

ธรรมะเป็นยาแก้รักษาโรค โลก โกรธ หลง ให้มันทุเลาเบาบางและจางคลาย มลายหายไปจากใจธรรมะ เป็นของสาธารณะ เป็นของทุกคนที่สามารถรู้จักและครอบครองได้ ธรรมะ เป็นหัวใจของมวลมนุษยชาติทุกชาติทุกศาสนาที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้และโลกใบอื่นๆ

...แต่เรามีความรู้ มีดวงตาเห็นธรรมะกันหรือยัง ถ้ายังไม่เห็น “ธรรม” มันผู้นั้น แม้แต่จะมีชื่อในทะเบียนบ้านว่าเป็นชาวศาสนาพุทธ ก็เป็นพุทธแค่อื่อ แต่หัวใจไม่ใช่ชาวพุทธพุทธะ คือ ปัญญา ที่รู้เห็นตรงตามความเป็นจริงด้วยใจ ไม่ใช่แค่ความคิด

ใครมีความเป็นพุทธะ พุทธะ คือดวงตาที่ใช้เห็นธรรมะ ใครมีความเป็นพุทธะ ผู้นั้นมีดวงตาเห็นธรรม “ท่านพุทธศาสนาทั้งหลาย ท่านมีดวงตาเห็นธรรมกันรึยัง”

โอกาสหน้า ฉันอาจจะกลับไปอินเดียอีกครั้ง ภาระกิจ ภารกิจการครั้งนี้จบลงแล้ว ก่อนไป ฉันคิดว่า จะไม่คิดจะไปอีก แต่เมื่อไปมาแล้ว ที่นั่นก็คือบ้านอีกหลัง ที่เราเคยอยู่พวกพี่น้องพี่ อันมากมายมหาศาลที่ยังไม่ได้ไปผูกไปเกิด ยังรอการอนุโมทนาบุญจากท่านๆ ทั้งหลายอยู่ที่นั่น

ท่านมีดีพอที่จะช่วยเขาไหม ไม่ว่าใครจะพูดจะกล่าวถึงอินเดียในแง่ใด ใจฉันก็ยังเห็นว่า อินเดียยังน่าไปเยือนอยู่ดี ...!

เรากลับมาเมืองไทยวันศุกร์ตอนเย็น ของวันที่ 20 มกราคม 2555 ดินอันเป็นปฐพีสังเวชนียสถานทั้ง 4 ตำบล พร้อมบรรจุอยู่ในโกศเคลือบเบญจรงค์ใบโต ฉันได้อัญเชิญเหล่าเทวดาลงมาเป็นสักขีพยานและการรับรู้ผู้อยู่ในพิธีต่างๆ เรียบๆ นั้น ต่างขนลุกขนพองกันทั่วหน้า และที่น่าปลื้มใจและน่ายินดี “พระบรมสารีริกธาตุ” ที่ฉันได้ขออธิษฐานจิต ร้องขอต่อพระพุทธองค์เจ้า

ก็เสด็จมาอยู่ในแผ่นดินอันเป็นประเทศสยามนี้ด้วย เป็นพระบรมสารีริกธาตุ หลกัแห่งพระพุทธองค์เจ้าทุกๆ พระองค์ เป็นพระบรมสารีริกธาตุแห่งการโอปปาติกะ เกิดขึ้นมาจากดินทั้ง 4 ตำบล แห่งสังเวชนียสถาน ก็ไม่อยากจะพูดเลย แต่ก็ขอพูดหน่อย เพราะมันเป็นความจริง ความเท็จในโลกต่างอวดกันสลอน ขอความจริงอวดหน่อยจะเป็นไรไป

“พระบรมสารีริกธาตุ ที่เสด็จมาเป็นสักขีพยานแห่งเรานี้ ทำมหาพรหมท่านลงมายืนยัน ให้ตัวฉันเอง” คนขวางโลกและบ้าๆ ไม่ถูกใจใครอย่างฉัน คิดดู ถ้าทำมหาพรหมลงมายืนยันให้ได้ พวกเราทั้งหลาย กาย วาจา ปราณิตกว่าฉัน ทำมหาพรหมจะไม่ยืนยันให้เชียวหรือ ...?

จงภูมิใจที่ได้ไปร่วมจงภูมิใจที่มีส่วนช่วย จงภูมิใจที่ได้เป็นชาวพุทธจงภูมิใจ ๆ ที่ขอสมัครใจ...ไปนิพพานในปัจจุบันชาตินี้

